

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כשמדברים עם יהודי שני על תורה ומצוות ויהדות,
צריכים לכל לראש לצעוק לו: "משיח נא", וכל-כך
לצעוק עד שגם הוא יתחיל לצעוק "משיח נא!"

ראה עמוד 5

י"א ניסן - ועש"ק פ' צו, שבת הגדול
הי' תהא שנת אראנו סגולות

שנו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכי"ר

לזכות

החתן הת' יצחק שיחי'

והכלה מרת נחמה דינה תחי'

ווייל

לרגל נישואיהם בשעטומ"צ

ביום ג', ג' ניסן, הי' תהא שנת אראנו סגולות

"ויבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה
כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת החסידות"

*

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' דוד וזוגתו מרת רחל שרה סאשא שיחיו ווייל

הרה"ת ר' רפאל יואל וזוגתו מרת חי' רחל שיחיו זימערמאן

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

"טעמו וראו!" / משיחת ש"פ צו ה'תשמ"ה

7 זמן הגאולה

תוקף הבטחון בבשורת הגאולה / הזמן הנוכחי באור הגאולה

12 המעשה הוא העיקר

הכנה מתאימה לקבל פני משיח / הוראות למעשה בפועל

15 "ניצוצות של משיח"

אם הדבר ה' נוגע... / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

16 וילחום מלחמת ה' - וינצח!

ליישב מיד את כל הגבולות! / בענין שלימות הארץ

20 אג"ק - פרסום ראשון

ג' אגרות-קודש נדירים מכ"ק אד"ש מה"מ / תאריכים הסמוכים לחודש זה

24 יומן תש"מ - פרסום ראשון

חלק כ"ו מתוך "יומן תש"מ" / מערב י"א ניסן - עד ערב שביעי של פסח

30 כתי"ק - פרסום ראשון

חבל להפסיד כזו הזדמנות! / ב' צילומי כתי"ק נדירים מכ"ק אד"ש מה"מ

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718)

סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1 קרית-שמואל, חיפה. 26385 • טלפקס: 873-0823 (04)

דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

ב"ה

"בעת ניצוח המלחמה הוא מבזבז כל האוצרות..."

מוני חנים לכל דורש!

לרגל מלאת 50 שנה מעת אמירת המאמר הראשון מכ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א ולקראת שנת ה-100 להולדתו, יצאה מערכת "יחי המלך" במבצע "בזבז האוצרות":

במסגרת המבצע יחולקו מנויים שבועיים חנים לחצי שנה הקרובה לכל המעוניין לקבל את הקונטרס "יחי המלך" הישר לביתו לקראת שבת, בתשלום דמי המשלוח בלבד

כדי להצטרף לרשימת המנויים, יש לשלוח לכתובת המערכת (המופיעה בע' 2) מעטפה ובה: א) שם וכתובת מדויקים ב) מס' הגליונות המבוקש. ג) דמי עלות המשלוח לחצי שנה

ניתן להצטרף למבצע עד סוף חודש ניסן - "חודש הגאולה"

להלן פירוט עלות דמי המשלוח בארץ הקודש:

עד 2 גליונות: 2 ש"ח לשבוע (50 ש"ח לחצי שנה).

מ-3 עד 15 גליונות: 3 ש"ח לשבוע (75 ש"ח לחצי שנה).

מ-15 עד 30 גליונות: 5 ש"ח לשבוע (125 ש"ח לחצי שנה).

לפרטים נוספים ניתן להתקשר לטל' המערכת: 873-0823 (04).

זה הזמן להצטרף למעגל העולמי של לימוד עיני גאולה ומשיח מתוך הקונטרס "יחי המלך" - "הדרך ישרה" הקלה והמהירה ביותר מבין כל דרכי התורה... לפעול התגלות וביאת המשיח

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"טעמו וראו!"

כשמדברים עם יהודי שני על יהדות, צריכים לכל לראש לצעוק לו: "משיח נאוו", וכל-כך לצעוק עד שגם הוא יתחיל לצעוק "משיח נאוו"! • משהו יכול לחשוב, שהגישה לדבר עם הזולת על יהדות היא – בסדר מסודר ללא שום צעקות, ולכל לראש יאמר לו "שלום עליכם", אח"כ ישאל אותו "מה שלומך"? ויוסיף וישאל כדרך העולם: מה שלום אשתו ובני ביתו, בניו ובניו וכו' וכו', ורק אח"כ יתחיל לדבר עמו על יהדות, ולאחר מכן, כשהשני יאחוז בזה, הוא אולי ידבר איתו אודות הגאולה ע"י משיח • אומרים לו: לכל לראש עליך לצעוק לו: "משיח נאוו"! ולא רק שזה לא יזיק, אלא אדרבה, זו הדרך שתפעל עליו • קטעים משיחת ש"פ צו ה'תשמ"ה – בלתי מוגה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה*: מערכת "יחי המלך"

א. ישנם יהודים אשר ללא הבט ע"כ שנמצאים בגלות, חושבים שטוב להם עכשיו, ולא חסר להם מאומה.

יש לו את צרכיו הגשמיים וצרכיו הרוחניים, וביכולתו ללמוד תורה ולקיים מצוות במנוחת הנפש ומנוחת הגוף (לדעתו) – במילא, מה תובעים ממנו שיצחק וירעיש "משיח נאוו"? בשבילו הכל טוב במצבו העכשיו, ומדוע תחסר לו הגאולה האמיתית והשלימה, רחמנא-ליצלן?

עד שישנם יהודים בארץ ישראל האומרים, שהיות והם יכולים ללמוד תורה ולקיים מצוות, וכיון שבני ישראל נמצאים

כבר בגלות למעלה מ-1900 שנה – לא מפריע לו שיהיו בגלות עוד 1900 שנה ר"ל, ה' לא תהי'!...

ואין פוצה פה ומצפצף! ב. כיצד תתכן מציאות כזו? הדבר משתלשל מכך שחסר בצעקה אצל היהודים שתובעים מהם לצעוק ולהרעיש "משיח נאוו", ומכך משתלשל שתתכן מציאות של יהודי הצועק שטוב לו בגלות ולא מפריע לו שימשיכו לשבת בגלות!

מדוע חסר אצל היהודים (שתובעים מהם שיצחקו) בהצעה "משיח נאוו"? משום שהם

– אשר, ענינים אלו (שמחה וחיות) מודגשים ביותר בשנה זו: שנת תשמח (תשמח ותשמח), ו"חיים" שנה לנשיאותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו –

שעי"ז פועלים כביכול ה"אחישנה" דהזריות אצל הקב"ה – "אלקיעם כהן הוא", ו"כהנים זריזין הם" – לגאול את בני" בוזריות הכי גדולה, תיכף ומיד ממש, "לא עיכבן המקום כהרף עין".

זאת ועוד: כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו פסק – בשעתו אז – שכבר נסתיימה העבודה, ולא נותר אלא "לצחצח את הכפתורים". ומכיון שכבר עברו עשרות שנים (יותר מל"ח שנה) שבהם מצחצחים את הכפתורים – הרי בודאי שבימינו אלו נסתיימה גם העבודה דצחצוח הכפתורים.

ולהעיר, שאין לצחצח את הכפתורים יתר על המדה – כפי שרואים במוחש שצחצוח יתר מחסור מן הכפתור ומקלקל יפיו!

ומכיון שכן, הרי בודאי ובודאי שעכשיו צריכה להיות ומוכרחת כביכול הזריזות של הקב"ה להביא את הגאולה תיכף ומיד ממש.

הודעה משמחת

לקראת יום הבחיר י"א ניסן יצא לאור כרך שישי מסדרת הברכים של קונטרס "יחי המלך" – מגליון רפ עד שו

עד עתה יצאו לאור בסדרה זו חמשה כרכים, ועקב הביקוש הרב אלו ארבעת הכרכים הראשונים ומהכרך החמישי נותרו מס' עותקים מצומצם

את הכרך החדש ניתן להשיג במ"ל:

ארה"ק: 873-0823 (04) ארה"ב: 778-6670 (718)

ניתן לקבל את הכרך באמצעות הדואר לכל מקום בעולם

אל תשאירו אוצר בלום זה מחוץ לבתיכם!

(* השיחה מובאת בזה בעריכה מחודשת עם מראי-מקומות בשולי-הגליון. המו"ל.

משכנעים את עצמם ("זיי רעדן זיך איין") שטוב להם בגלות:

ביכולתו ללמוד תורה ולקיים מצוות ללא שום בלבולים, ובפרט עוד אם לומד חסידות כדבעי וזה פועל על עבודת התפלה, שבמקום קרבנות תקנוס¹, ולא רק עבודת התפלה ביום השבת, אלא גם בימי השבוע, אפילו בסתם מנחה.

[אמת אמנם שיזו לא הקרבת הקרבנות כפשוטו בביהמ"ק "כמצות רצונך", אך ע"ז אין לו ברירה, כיון שאדמו"ר האמצעי מבאר² ש"כמצות רצונך" יתכן רק כשתה' בהמה בשלימותה, ובעבודת האדם – נפשו הבהמית בשלימותה, וזה יהי' רק בגאולה העתידה כשהעולם (כולל הבהמות והנה"ב) יהי' מזוֹכך בתכלית].

וממשיך לטעון, שהגאולה הרי אינה תלוי' בו, וכפתגם נשיא דורנו³ "לא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות אלא ברצון ה' כו'", במילא, מה שעכשיו אין ביכולתו להקריב קרבנות – הרי זה לא תלוי בו (ובפרט שחל איסור בזמן הזה להקריב קרבנות).

מה הוא כן יכול לעשות בזמן הגלות – ללמוד תורה, לקיים מצוות ולהתפלל בעבודה, שזה במקום קרבנות – ומה תובעים ממנו שנוסף לזה גם יצעק "משיח נאוו"?

אמת אמנם שעבודתו עכשיו אינה "כמצות רצונך" – אך זה לא תלוי בו אלא בהקב"ה

(כנ"ל), ובמילא הוא אנוס ו"אנוס רחמנא פטרי"⁴... אמנם "כמאן דעביד לא אמרינן"⁵ – אבל כיון שזה לא בידו, מדוע עליו להתרגז ולצער את עצמו ע"כ שאינו יכול לקיים מצוות "כמצוות רצונך", כאשר בין כך לא יכול לעשות כלום בנדון, כפי שאדמו"ר הזקן פוסק⁶ שליחודי אסור לצער את עצמו על דבר שאין בו שום תועלת!

ואדרבה – ממשיך לטעון – העיקר (לדעתו) הוא לא אם ייצא מהגלות או לא (שזה בין כך לא תלוי בו), אלא העיקר זה ש"אני נבראתי לשמש את קוני"⁷, וזאת הוא אכן עושה בשלימות (ככל יכולתו בזמן הגלות) – "בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך"⁸, הן העבודה עם עצמו: לימוד התורה וקיום המצוות בהידור ועבודת התפלה, והן העבודה בחלקו בעולם: "בכל מאדך – ממנוך"⁸, ובזה הוא עוסק עם כל ה"שטרעם"; ומדוע תובעים ממנו להרגיש שעבודתו עדיין אינה שלימה כיון שנמצא בגלות, ובמילא עליו לצעוק "משיח נאוו" ושרוצה את הגאולה?!

הוא יצעק "שמע ישראל", אבל מדוע "משיח נאוו"?

ג. [אומר לו: השכל, הרצון והתענוג שלך אמנם צריכים להיות מונחים בלימוד התורה וקיום המצוות וכו' – אבל חפצך הפנימי צריך להיות [כלשון אדמו"ר הזקן]:

(5) ירושלמי קידושין פ"ג ה"ב.

(6) חו"מ הל' נזקי גוף ונפש ס"ד. וראה לקו"ש חכ"א ע' 132 ובהערות. ועוד.

(7) משנה ובריייתא סוף מס' קידושין.

(7*) ואתחנן ו, ה.

(8) ברכות נד, א (במשנה), הובא בפרש"י עה"פ שם.

(9) שרש מצות התפלה פ"מ (דרמ"צ קלה, סע"א).

בהתחלת פ' צו מפרש רש"י¹⁰ – "אין צו אלא לשון זירוז, מיד ולדורות".

זכור מדוגש שכל האומר לעיל אורות ענין הגאולה, והנשיאות דרוד מלכא משיחא – צ"ל באופן של זירוז.

ובכפשות – שבעמדתו כחדש ניסן. "חדש של גאולה", לאחר שכבר עבר ר"ח ניסן¹¹, וכנסים ליום המעשה¹², כי ניסן (וכפרט בשנה זו, "חיים" שנה לנשיאות כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) – כאמלך המשיח ("יחי המלך") בנרצות הכי גדולה. ותיכף ומיד ממש.

יא. ריש להוסיף ולבאר¹³ לימוד והוראה בעבודת האדם לקנו – כענין הוראות, "אין צו אלא לשון זירוז".

הוכן הפרשה – שעלי' נאמר "צו את אהרן", "אין צו אלא לשון זירוז" – הוא בנוגע לתרומת הדין (וזהו"מ את הדין גו"י)¹⁴ וסידור המערכות ("ריבה כאן יקירות הרבה, על מוקד, ואש המזבח חוקר בו, והאש על המזבח חוקר בו, אש חמיר חוקר על המזבח, כולן נדרשו כמס' יומא, שנחלקו רבוחינו במנין המערכות שהיו שם"¹⁵).

כלומר, אע"פ שפרשה זו לא שייכת אודות הקרבת החמיר, כי אם, אע"פ העבודות שלפניו, שהם כפחות אכשר, הכשר דהכשר בו להקריב החמיר (החל מתרומת הדין, ואח"כ סידור המערכות, העלאת שני גורי עצים, הבנת כלי השרת, ורק לאחר מכן החלילין להבין את החמיר¹⁶, ולא לפני ש"האוי" מני המזרח עד שכתבו¹⁷ – הרי, [ס] ההכשר וההכנה צ"ל באופן של זירוז, "אין צו אלא לשון זירוז".

ומכאן למדים הוראה בעבודת האדם – שהענין ד"דוריון מקדמים למצוות"¹⁸ הוא לא רק בנוגע לעשיית המצוה עצמה, אלא גם בנוגע להכנה והכשר דהכשר בו.

ולדוגמא: בנוגע למצות הצדקה (וכפרט בענין שהזמן גרמא, "מצות חסידים") – מצוה כללית השקולה כנגד כל המצוות¹⁹ – שצ"ל זריות לא רק בהנחינה לצדקה כפועל ממש, אלא גם בהכנה למצוה, חתולאקבלת החלטת טובה (וגם כאשר הקיום בפועל יתלך להיות רק לאחר זמן).

יש להוסיף ולהעיר, שגם ענין הוראות קשור עם הגאולה – כמ"ש רבינו חזקו באה"ק²⁰ ש"הוראות דאברהם אבינו ע"ה היא העומדת לעד לנו ולבנינו עד עולם", "ובפרט (הוראות) כמעשה הצדקה העולה על כללם... גדולה צדקה שמקריבת את הגאולה"²¹... עד כי יבוא שלחה.

יב. והמעשה הוא העיקר²².

יש לסיים את "מעשיו ועבודתיו"²³ – כולל גם הבקשה החדשה "עד מתי", וההכרזה "יחי המלך" דוד מלכא משיחא – בנרצות הכי גדולה, הקשורה עם שמחה וחיות.

– אשר, עונים אלו (שמחה וחיות) מרגשים ביותר בשנה זו: שנת חששון (תשמת וקששון), ו"חיים" שנה לנשיאותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו –

שע"ז מתעלים ענין הוראות אצל הקב"ה²⁴ – "אליקים בן הוא"²⁵, ו"כהנים וזרין הם"²⁶ – לגאול את בני' בנרצות הכי גדולה, ותיכף ומיד ממש, "לא עיכב המקום בחורף עין"²⁷.

וזאת ועוד:

כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו פסק²⁸ – כשע"ז – שכבר נסתיימה העבודה, ולא נותר אלא "לצחצח את הכפתורים". ומכיון שכבר עברו עשרות שנים (יותר מלי"ח שנה) שבהם מצחצחים את הכפתורים – הרי בוראי שבימיו אלו נסתיימה גם העבודה דצחצוח הכפתורים.

ולהעיר, שאי אפשר לצחצח את הכפתורים יתר על המידה²⁹ – כפי שדואים במחשש שצחצוח יתר משפשוף את הכפתור ומקלקל יסודו.

ומכיון שכן, הרי בוראי ובוראי שעכשיו צ"ל צאן הוראות של הקב"ה להביא את הגאולה תיכף ומיד ממש.

בידך להקדיש מדור זה לזכות קרוביך למשך שנה שלימה!

פרטים בטלפונים: ארצות הברית – 778-6670 (718). ארץ הקודש – 0823-873 (04)

ההכרזה "יחי המלך" בזריזות הכי גדולה

בקשר עם פ' השבוע - פ' צו, וההכרזה "יחי המלך" דוד מלכא משיחא, מובא בזה צילום (מוקטן) נדיר ומיוחד, מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת יום א' פ' צו, ב' ניסן ה'תשמ"ח

(נדפסה בסה"ש תשמ"ח ח"א ע' 347)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

. . כלומר, אע"פ שפרשה זו אין עיקרה אודות הקרבת התמיד, כי אם, ע"ד העבודות שלפנ"ז, שהם בגדר דהכשר, והכשר דהכשר כו' להקרבת התמיד [החל מתרומת הדשן, ואח"כ סידור המערכות, העלאת שני גזרי עצים, הכנת כלי השרת, ורק לאחר"ז מתחילין להכין את התמיד, ולא לפני ש"האיר פני המזרח עד שבחברון"] - הרי, (גם) ההכשר וההכנה צ"ל באופן של זריזות, "אין צו אלא לשון זירוז".

ומכאן למדים הוראה בעבודת האדם - שהענין ד"זריזין מקדימים למצוות" הוא לא רק בנוגע לעשיית המצוה עצמה, אלא גם בנוגע להכנה והכשר דהכשר כו'.

ולדוגמא: בנוגע למצות הצדקה (ובפרט בענין שהזמן גרמא, "מעות חטים") - מצוה כללית השקולה כנגד כל המצוות - שצ"ל זריזות לא רק בהנתינה לצדקה בפועל ממש, אלא גם בהכנה למצוה, החל מהשקו"ט ע"ד קבלת החלטה טובה (גם כאשר הקיום בפועל א"א להיות רק לאחר זמן).

ויש להוסיף ולהעיר, שגם ענין הזריזות קשור עם הגאולה - כמ"ש רבינו הזקן באגה"ק ש"וריוותי" דאברהם אבינו ע"ה היא העומדת לעד לנו ולבנינו עד עולם, "ובפרט (הזריזות) במעשה הצדקה העולה על כולנה . . גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה . . עד כי יבוא שילה".

והמעשה הוא העיקר:

יש לסיים ולהשלים את "מעשינו ועבודתינו" - כולל גם הבקשה והדרישה "עד מתי", וההכרזה "יחי המלך" דוד מלכא משיחא - בזריזות הכי גדולה, הקשורה עם שמחה וזיוות,

(המשך בעמ' 34)

"אינני רוצה את הג"ע שלך ולא את העוה"ב שלך - אני רוצה רק אותך בעצמך" לא גשמיית או רוחנית שזה הכל "עמך", אלא רק "דיך אליין" [= אותך בעצמך] - הוא חפץ ב"משיח נא", הגילוי של "דיך אליין" בגאולה האמיתית והשלימה!

הזמן לצעוק "שמע ישראל" הוא בשעת קריאת שמע ביום או קריאת שמע שעל המטה - אבל ישנו זמן שבו עליו לצעוק "משיח נא"!

וכשם שההרגש שרוצה "משיח נא" (הגילוי של "דיך אליין") צריך להיות חדור בו עד שיזעק מתוכו ("שרייט זיך פון עם ארויס") - כך גם כשמדברים עם יהודי שני על תורה ומצוות ויהדות, צריכים לכל לראש לצעוק לו: "משיח נא", וכל-כך לצעוק עד שגם הוא יתחיל לצעוק "משיח נא"!

ד. מישוה יכול לחשוב, שהגישה לדבר עם הזולת על יהדות היא - בסדר מסודר ("סטאטעטשנע"), ללא שום צעקות, שהרי "דברי חכמים בנחת נשמעים"¹⁰, וללא שום ריצות ("לויפערין") - אלא "עקב בצד גודל" [אמנם לא באופן שהרמב"ם¹¹ שולל, אלא הכוונה "בנחת", מעט יותר מהר מ"עקב בצד גודל" ממש]...

ולכל לראש יאמר לו "שלום עליכם", אח"כ ישאל אותו "מה שלומך?" (ובשפת המדינה - "האז דו יו דו", שהרי יודע את שפת המדינה...), והתרגום באידיש: "וואס מאכסטו אין געזונט" [= איך הבריאות], ויוסיף וישאל אותו כדרך העולם: מה שלום אשתו ובני ביתו, בניו ובני בניו, איך הולכת הפרנסה ומה אתה עושה וכו' וכו', ורק אח"כ יתחיל לדבר עמו על יהדות, ולאחר מכן, כשהשני יאחוז בזה ("וועט האלטן דערביי"), הוא אולי ידבר איתו אודות הגאולה ע"י משיח.

ולטענתו - הוא למד סדר זה מהנהגת הבעש"ט, שנהג כן בעצמו¹².

אבל שהוא ילך ויצעק לשני "משיח נא" - זו לא הדרך של "ג'נטלמן", והוא הרי "ג'נטלמן"!!!

ה. אומרים לו את ההוראה הנ"ל:

בדיוק כפי שאתה בעצמך צריך לצעוק "משיח נא", כך גם כשאתה הולך לדבר עם

יהודי שני על יהדות - לכל לראש עליך לצעוק לו: "משיח נא"! ולא רק שזה לא יזיק, אלא אדרבה, זו הדרך שתפעל עליו:

כאשר אותו יהודי יראה שהמדבר איתו הוא אדם נורמלי בכל שאר הדברים, אינו מכה אותו, לא מתנהג כמו שור נגח, והוא מתלבש נורמלי, אך כשמגיע ליהדות צועק לו "משיח

כאשר יראה

שמדבר איתו אדם

נורמלי בכל שאר

הדברים, אך כשמגיע

ליהדות הוא צועק לו

"משיח נא" - יראה

שכוונתו אמיתית,

ודוקא זה יפעל עליו!

11) הל' דעות פ"ה ה"ח. וראה שבת סב, ב. וש"נ. וראה גם סוטה כב, ב ובפרש"י.

12) ראה סה"מ אידיש ע' 138 ואילך. ועוד.

וראה ד"ה ואתה תצוה בסה"מ מלוקט ח"ו ע' קכט.

10) קהלת ט, יז.

נאו" - אזי יראה שכוונתו אמיתית, ודוקא זה יפעל עליו!

היהודי השני (אשר אליו הולכים לדבר) בפנימיות נפשו גם רוצה לצעוק "משיח נאו", אך כיון שפנימיותו מכוסה בקליפה והקליפה מכוסה בבוץ ובחלודה - לכן אין הוא יודע שרצונו לצעוק זאת!

והעצה לזה היא: לא לגשת ולדבר איתו על ענינים צדיים, ובדרכי נימוס (כנ"ל) - היות ועי"ז אפי' את הבוץ לא יסירו ממנו! אלא לצעוק לזולת באמת "משיח נאו" (אבל בצורה נורמלית) - וזה יחדור לתוכו, ובמילא יסיר ממנו את הבוץ מהקליפה¹³, עד שיוריד את הקליפה עצמה¹³ - ויפעל עליו שיתקרב ליהדות, עד שגם הוא יצעק "משיח נאו".

וכנראה במוחש, שדוקא דרך זו פועלת על הזולת.

ו. כפי שרואים זאת ג"כ ממעשה בפועל שאירע עם א' השלוחים:

שליח הלך פעם לדבר עם יהודי שיהפוך להיות שומר תורה ומצוות.

כיון שאותו יהודי השתייך למשפחה שהיתה קשורה עם ה"בונד" וכדו', והי' איש מוצלח בגשמיות וברוחניות (לפי ההשגה שלו ברוחניות - בעניני שכל), אזי השליח התיישב לשוחח איתו בטענות שכליות מדוע כדאי לשמור תומ"צ. מאחר שיהודי זה הי' מוצלח בעניני שכל - נכנס לויכוח עם השליח בסברות שכליות שמנהג אבותינו בידינו

וזקוקים להסברה בשכל וכו', וכך התנהלה שקו"ט לכאן ולכאן, עד כמה ששייך שקו"ט בענינים כאלו.

לאחר זמן, פנה לרגע אותו היהודי כדי לעיין בספר הקשור עם שקו"ט, וכאשר הסתובב שוב לכיוונו של השליח, הוא ראה לתדהמתו כיצד השליח עומד עם הפנים לקיר ומתפלל מנחה!

סיפר אותו היהודי אח"כ, שכל השקו"ט השכלית במשך כמה שעות לא פעלה עליו, ודוקא כשראה איך שבאמצע שקו"ט שכלית ארוכה נעמד השליח להתפלל מנחה משום שהשמש עמדה לשקוע, ללא נטילת רשות ממנו וכיו"ב (כיון שבינתיים השמש משתקע) - דוקא זה פעל עליו והביא אצלו את תחילת המהפכה, עד שנהי' שומר תורה ומצוות בפועל!

אף שלא ידע אז מהי תפלת מנחה ואת מעלתה, אבל הבין שהשליח מתפלל להקב"ה ועושה זאת ללא הבט ע"כ שזה עתה שוחח עמו שעות ארוכות בעניני שכל - וזה פעל אצלו שבמשך הזמן נהי' שומר תומ"צ, וכך גידל אח"כ את בני ביתו, והחזיר בתשובה עוד עשרות ומאות יהודים - הכל בגלל שראה איך שהשליח נעמד להתפלל מנחה!

זהו סיפור אחד שבמקרה שמעתי ממנו, אך מובן ופשוט שישנם עוד עשרות, מאות ומסתמא אלפי סיפורים כאלו.

ועוד ועיקר: "טעמו וראו"¹⁴ - נסו את הדרך הזו ותראו אם זה מצליח!

(13) ראה תניא ספכ"ט (לח, א) עד"ז. (14) ל' הכתוב - תהלים לד, ט.

מדור זה מוקדש לעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה - נלב"ע ביום ב' דחש"ש, ז' סיון ה'תש"ס ולע"נ אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל - נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולזכות משפחתם שיחיו

א פארשלאג פון לייבאוויטשער רבי'ן שליט"א

אונזערע הייליגע חו"ל זאגן, אז אינ'ם יום הולדת פון א פלעגטשן איז "פולד גובר", אין דעם געבורטסטיג האט יעדער מאן און פרוי די בעגלעכקייט און די געלעגנהייט צו דערגרייכן דאס, וואס ער האט גיט אין די אנדערע טעג פון יאר.
צו דער געבורטסטיג איז א גלייכע סאג און דעריבער איז א שאר פארנאכטלעטיגן אזא געלעגנהייט. דער יום הולדת דארף אנגעצייכנט ווערן אויף א געהעריגן אופן.

דער יום הולדת פון א איידן איז א גאר וויכטיגע געשעעניש. דער געבורטסטיג איז דער סאג, וואס דערמאנט אויף דעם מאמענט ווען דער איידן איז דעריבער אויף דער וועלט. עס איז דער סאג ווען די נשמה איז אראפגעקומען פון די סאמע העכסטע וויכטיגן מיט דער ספעציעלער מיטל דורכצופירן די שליחות פון השי"ת פון אויפבויען אויף דער וועלט א דירה, א ווינקלעך. נאר דעם אויבערשטן און דורך דעם צוציקעמען צו דעם ציל פון באשאפן דורך פארשטאנדען דעם ווילן און די שטרעבונג פון השי"ת און ער זאל האבן א דירה אויף דער וועלט.

דעריבער איז איידן פארשטאנדען פון אלע אידן צווישן פארשידענע קרייזן איידן אנגעצייכענען דעם געבורטסטיג.

מען פלעגט אין דעם סאג אפגעבן א שבת והחיד' צום באשעמער, וואס ער האט מוכה געווען דעם אייד מיט דער דאויגער שליחות פון אויפגעטעלען א דירה פאר השם יתברך אויף דער וועלט.

מען פלעגט אפאריסטיגן דעם יום הולדת אויף צו מאכן א חשבון הנפש. ויך אפגעבן א רעכענונג וואו מען האלט מיט דערפילן די שליחות, וואס מען האט שוין אפגעטאן און וואס מען דארף נאך דערגרייכן. ביים מאכן א חשבון הנפש פלעגט דער בעל שפחה אננעמען ספעציעלע באשלוסן ווי און ווען ער וועט דערפילן די ארימגאבן און פליכטן וואס ליגן אויף אים במשך פון דעם קומענדיגן יאר. מען פלעגט אננעמען ענטפער חוללות וועגן פארשטאנדען די שיעורים אין לערנען תורה און דאס מקיים זיין פון מצוות. מען פלעגט אננעמען רעזאלוציעס וועגען פארבעסערן די פערזענלעכע מערכה אויף דעם געביט פון שמירת התורה והמצוות און די ארבעט פון חיזוק היהדות. די דאזיגע חוללות טובות זענען געווען אין די ראמען פון "פולד גובר" אין געבורטסטיג.

ווען מען פלעגט אנצייכענען דעם יום הולדת פלעגט מען קענען זיין ווען און דער בעל שפחה הייבט מער צייט צו לימוד התורה, גיט מער צדקה און איז גאנץ און אלע אנדערע ענינים.

חבל להפסיד כזו הזדמנות!

בקשר עם י"א ניסן שחל ביום ד' האחרון – יום ההולדת התשעים ותשע של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ותחילת שנת המאה, מובא בזה צילום מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על "הצעה מכ"ק אדמו"ר מליובאוויטש" שי"ל מטעם צא"ח המרכזית בקשר עם "מבצע יום הולדת" ההצעה מבוססת ע"פ שיחת יום ב', כ"ה אדר ה'תשמ"ח – יום הולדת הרבנית הצדקנית נ"ע זי"ע (נדפסה בסה"ש תשמ"ח ח"א ע' 331 ואילך)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

אונזערע הייליקע חז"ל זאגן, אז אינ'ם יום הולדת פון א מענטשן איז "מזלו גובר", אין דעם געבורטסטאג האָט יעדער מאָן און פרוי די מעגלעכקייט און די געלעגנהייט צו דערגרייכן דאָס, וואָס ער האָט ניט אין די אנדערע טעג פון יאָר.

די געבורט בריינגט זיין מציאות (זיין), און דעריבער איז דעם געבורטסטאג דער וויכטיגסטער טאָג און אַ גליקליכער טאָג און דעריבער איז אַ גרויסער שאָד פאַרנאכסלעסיגן אזא געלעגנהייט. דער יום הולדת דאַרף אָפּגעצייכנט ווערן אויף אַ געהעריגן אופן.

דער יום הולדת פון א אידן איז אַ גאָר וויכטיגע געשעעניש. דער געבורטסטאג איז דער טאָג, וואָס דערמאָנט אויף דעם מאָמענט ווען דער איד איז דערשינען אויף דער וועלט, עס איז דער טאָג ווען די נשמה איז אַראָפּגעקומען פון די סאַמע העכסטע הויכקייטן מיט דער ספּעציפישער **אויפגאבע** דורכצופירן די שליחות פון השי"ת פון אויפבויען אויף דער וועלט אַ דירה, אַ **וואָהנונג**, **כביכול**, פאַר דעם אויבערשטן און דורך דעם צוצוקומען צו דעם ציל פון באַשאַפן דורך **ערפילען** דעם ווילן און די שטרעבונג **כביכול** פון השי"ת אז ער זאָל האָבן אַ דירה אין דער וועלט.

דעריבער איז געווען אַ מנהג צווישן פאַרשידענע קרייזן אידן אָפּצוצייכענען דעם געבורטסטאָג.

מען פלעגט אין דעם טאָג אָפּגעבן אַ שבח והודי' צום באַשעפער, וואָס ער האָט מזהב געווען דעם איד מיט דער דאָזיגער שליחות פון אויפשטעלען אַ דירה פאַר השם יתברך אויף דער וועלט.

(התרגום ללשון הקודש בעמ' 19)

תוקף הבטחון בבשורת הגאולה

תרגום הפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. נמצאים אנו בחודש ניסן, הנקרא "חודש הגאולה".

מתי החל חודש ניסן להיות "חודש הגאולה"? הנה כתוב במדרש¹ "כשבחר ביעקב ובניו קבע בו ר"ח של גאולה": הקב"ה ברא את העולם באופן כזה ש"קבע בו" – הוא ייסד בו סדרים שונים, ובניהם גם את ענין החדשים; "וכשבחר ביעקב ובניו" מכל האומות, "קבע בו ר"ח של גאולה" שנאמר "החודש הזה לכם"² – חודש ניסן; ואם-כן, ענין זה – "כשבחר ביעקב ובניו קבע בו ר"ח של גאולה", ו"החודש הזה לכם" – הרי נאמר עוד לפני מתן-תורה, כאשר בני ישראל עדיין היו במצרים.

ב. נשאלת השאלה: גלות מצרים היתה הקשה ביותר מכל הגלויות, עד-כדי-כך שהתורה אומרת³: "כל המלכויות נקראו ע"ש מצרים ע"ש שהם מצירות לישראל", כלומר, כשמוצאים באיזה מקום יהודי שיש לו קשיים ודברים בלתי רצויים, לא משנה מאיזה מלכות ומאיזה משטר הם נובעים, הרי זה מזכיר את הגלות הראשונה והכי קשה – גלות מצרים, כי "כל המלכויות נקראו ע"ש מצרים"; וא"כ כיצד אפשר לומר שעוד לפני הגאולה, כבר מראש חודש ניסן (שבו נאמר "החודש הזה לכם") החל להקרא החודש "חודש הגאולה", הרי התורה מעידה על המעמד ומצב אז ש"אין עבד אחד יכול לברוח ממצרים"⁴, כך היתה מיוסדת המדינה עם כל המשטר והסדר – שאפי' עבד אחד ויחיד לא יכול הי' לברוח משם, ואיך אפשר לומר שכבר מר"ח ניסן נהי' "חודש הגאולה"?

נוסף לכך, זה הי' עדיין בשעה שפרעה ושריו אמרו בצורה נחושה, שלא ישחררו את בני ישראל בשום אופן, וגם כשהגיע "בעשור לחודש"⁵ ונשארו – ארבעה ימים בלבד עד ליציאת מצרים, העמידו (פרעה ושריו) את חייהם בסכנה, למרות שראו "למכה מצרים בבכוריהם"⁶ והמצרים וילדיהם דרשו מהם לשחרר את בני ישראל מהגלות לטובת פרעה ושריו, ועם-כל-זה הוא עמד בתוקפו שלא לשחרר את בני,

– וכמדובר לעיל, לא הי' זה קושי מדומה ("איינגערעדטע שטאַרקייט"), אלא התורה אומרת שעד לרגע היציאה דבני ישראל ממצרים – בחמשה עשר בניסן "בעצם היום הזה"⁷ – היתה מצרים מדינה כזו שעבד אחד ויחיד לא יכול הי' לברוח משם – ואם-כן, מתחזקת השאלה: איך אפשר לקרוא לזה "חודש הגאולה"?

(* השיחה מובאת בעריכה ועיבוד מחודשים עם מכלילת ופרש"י יתרו יח, ט.
מראי-מקומות בשו"ג. המו"ל.

(1) שמור"פ ט"ו, יא.

(2) בא יב, ב.

(3) ב"ר פט"ז, ה.

(4) מכלילת ופרש"י יתרו יח, ט.
(5) בא יב, ג.

(6) תהלים קלו, י. וראה טוש"ע (ואדמוה"ז) או"ח סת"ל

(7) בא יב, מא. שם, נא.

ג. והביאור הוא:

בכזו גלות, כשמשוה רבינו מודיע (בר"ח ניסן) שהגאולה תבוא ויצאו מהגלות "בנערינו ובזקנינו ג' בבנינו ובבנותינו"⁸, כולם יחד בבת אחת, מארץ מצרים – אז נקרא החודש כולו "חודש הגאולה".

וכמ"ש בפסוק⁹, מיד כשבני ישראל שמעו בשורה זו – "ויעשו", כלומר, שהדבר כבר נעשה, ורש"י מבאר ומסביר שזה ה' בראש חודש.

ולכאורה מה הכוונה שהדבר כבר נעשה, הרי זה קרה רק מ"בעשור לחודש" ואילך?

אך הענין הוא, הבטחון והודאות של בני"ב בקיום דבריו של הקב"ה בדיוק כפי שנתבשרו ע"י משה רבינו ה' בתוקף כל-כך עד שמצדם הענין כבר נפעל לגמרי, ולכן זה נכתב בתורה בתור "ויעשו", דהיינו, שזה כבר נפעל בר"ח ניסן.

ד. והנה ענין זה אינו סיפור לשם סיפור אלא תורה והוראה בעבודתינו:

ללא הבט על המעמד ומצב שאנו נמצאים בו היום, כיון שישנה הבטחה והודעה בתורה – תורה-שבכתב¹⁰ ותורה שבעל-פה¹¹ – "הבטיחה תורה ש(ב)ודאי ישראל עושים תשובה ומיד הן נגאלין", זאת-אומרת, שכאשר יהודים פונים ("גיבן זיך א קער") להקב"ה, הקב"ה בודאי מוציאם מיד מן הקצה אל הקצה, מהחושך כפול ומכופל של הגלות הכי קשה לגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי גלות – במילא, צריכה להיות אצל כל יהודי [בין בנערינו, בין בזקנינו, בין בבנינו ובין בבנותינו] הודאות בדיוק כמו שהדבר כבר נפעל בפועל.

אלא שצריכים לעבור עדיין מספר רגעים, כפי שה' ב"ימי צאתך מארץ מצרים"¹², אשר אז בישרו זאת בר"ח ניסן ובפועל רק בט"ו בניסן יצאו "ביד רמה"¹³.

ה. נשאלת בכל-זאת השאלה: הרי צריכים לפעול זאת אצל יהודי שלא שמע בעצמו ממשוה רבינו, אלא רק מאמין ובאמונה שלימה שכל מה שכתוב בתושבע"פ הוא תורת אמת [וכ"ש מה שנאמר בתושב"כ עם הביאור בתושבע"פ], ואעפ"כ דורשת ממנו תורת אמת שיהי' בשמחה של "חודש הגאולה" בדיוק כמו שכבר נגאל, וככל דרישות התורה דורשים ממנו שלא יעמיד פנים ("מאכן אן אנשטעל") כאילו הוא שמח שמחה שאינה אמיתית, אלא תורת אמת דורשת מיהודי דברים שיכול לבצעם בכל האמת.

ובמילים אחרות: ביודעו שנמצאים בגלות, וביודעו בכל הודאות שעוד לא היתה ה"אתחלתא דגאולה", ואדרבה, הגלות בתוקף יותר מכפי שהי', וכדוגמא המובאת לכך מחושך הלילה – שדוקא ברגעים האחרונים לפני שמפציע אור היום, מתחזק החושך יותר¹⁴; ורואים זאת הרי גם מצד הטבע – שחושך הגלות בימים אלו האחרונים, כפול ומכופל – פי כמה בתוקף – מהחושך שהי' בימים ובשנים הקודמות, ואין כאן המקום

מהמבצע עם הילדים (והשיב לב אבות גוי'), והשיב כ"ק אד"ש: הגיעה ידיעה מארה"ק שכינסו יותר מ-כ"ב אלף ילדים, והוסיף: אצל אדם גדול כמו מרדכי הספיק כ"ב אלף, אבל אנשים קטנים כמונו צריכים כו"כ פעמים ככה. ואמר הרי י. י. הכט שיחד עם כל העולם יכולים לצרף כמ"פ ככה, וחייך כ"ק אד"ש.

אח"כ שאל כ"ק אד"ש היכן הרי י. כץ, וענו שנשאר בישיבה והלכו כמה לקרוא לו ואמר כ"ק אד"ש: אל תקראו לו ואל תבלבלו אותו הניחו לו לעשות מה שצריך (וחזר ע"כ כמ"פ).

כשהגיע כ"ק אד"ש אל מול ביתו ברח את הקהל שליווהו בפסח כשר ושמה ושנה שמחה.

י"א, ג' (ט"ו ניסן, י"א ג' בתג פסח): כ"ק אד"ש נכנס לתפילת ערבית (דליל ב' דחה"פ) בשעה 7:10. אחרי התפלה נכנסו עובדי הבית לגעה"ת וקבלו מצות, כמו"כ קרא כ"ק אד"ש לרי ש"ז גורארי ונתן לו חתיכת מצה.

א' אמר לכ"ק אד"ש שהתיבה "מאת כל אשר ידבנו לבו" הוא ר"ת מהימנותא, אסוותא, תורה. ואמר כ"ק אד"ש: אין משיבין על הדרוש, אבל יש לזה מקור בכתבי האריז"ל.

לר' ג. ב. גייקובסאן (עורך העיתון "אלגעמיינער זשורנאל") נתן כ"ק אד"ש מצה שלמה ושאלו האם ה' מרוצה מהחזון (הרי טעלעשווסקי), וכשלא ענה הנ"ל המשיך כ"ק אד"ש ואמר: הרי הוא חזן גדול והדפיסו את תמונתו לצד תמונת ב"אלגעמיינער"... אח"כ שאלו כ"ק אד"ש האם השביטה של הרכבות והאוטובוסים החלה כבר, וענה הנ"ל שלא קרא בעיתונים אך ראה בכניסה לתחנת הרכבת מודעה המכריזה על השביטה, ואמר לו כ"ק אד"ש: רק שזה לא יזיק ליהודים, וברכו בשנה שמחה גם עבור העיתון.

י"א, ג' (ט"ו ניסן, י"א ג' בתג פסח): בתפילת שחרית סימן כ"ק אד"ש לנגן "אתה בחרתנו" (וכן במוסף). קריה"ת קראו בס"ת של משיח.

בשעה 1:40 הלך כ"ק אד"ש לביתו ובדרכו ברח ילדים ששיחקו באגוזים בחג שמח.

י"א, ג' (ט"ו ניסן, י"א ג' בתג פסח): בסיום תפלת שחרית, כשאמר הרי"כ ברכת כהנים אמר לו כ"ק אד"ש שברכת כהנים צ"ל בשמחה, והחל כ"ק אד"ש לנגן ויצא.

לאחר התפלה ניגש הרי יאלעס לכ"ק אד"ש ונתן שלום (ובירר כ"ק אד"ש אם קיבל המצה מהרי שם-טוב), ואח"כ נכנס הנ"ל עם נכדיו לגייע התי ודיבר עמם כ"ק אד"ש כ-40 דקות ע"ד ספרו, השטחים באה"ק ועוד ענינים.

י"א, ג' (ט"ו ניסן, י"א ג' בתג פסח): בסיום התפלה הכריז הרי כץ שהיום הוא יום הולדתו של אביו של כ"ק אד"ש – יבלחט"א – והרי זה יום סגולה וכו', וכשסיים החל לבכות (מהתרגשות), ואמר לו כ"ק אד"ש: היות שסיימת בבכי נגן ניגון שמח והחל לשיר "ושמחת בחגך".

(8) שם י, טו.

(9) שם יב, כח ובפרש"י.

(10) נציבים ל, א-ג.

(11) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

כשורה, וכשנענה בחיוב ברכו כ"ק אד"ש בחג הפסח כשר ושמה. בשבתו במכונת עיני כ"ק אד"ש בהגדה של פסח (הוצאת תש"ט).

ז. טייבל מצה ואמר לו שימשיך את כל ההמשכות, וכן לר' ג. ב. גייקובסון ולאנשי ביתו.

לאחר זמן הלך כ"ק אד"ש לבקר בהסדרים שבהמוסדות. תחילה הלך כ"ק אד"ש להדר התורה לברך את הילדים יוצאי פרס, בפתח עמדו כמה ילדים אמריקאיים עם הוריהם (מאנ"ש) ושאלם כ"ק אד"ש אם הם ג"כ אירניים וחייך. אח"כ ברך כ"ק אד"ש את הילדים יוצאי פרס (הוגה ונדפס בלקו"ש חי"ז ע' 463). לאחר הברכה לקח כ"ק אד"ש מהשולחן הגדה עם תרגום פרסי וכשראה שכתוב בה שם החזירה למקומה. אח"כ לקח הגדה אחרת ושאל את הר' י. י. הכט אם אפשר לקחתה ונטלה עמו. לאחר מכן לקח כ"ק אד"ש לסדר שערכו תלמידי ישיבת הדר התורה וברכס (נדפס בלקו"ש שם).

אח"כ המשיך והלך כ"ק אד"ש למטבח ישיבת תות"ל (1414), נכנס לחדר נט"י ומשם למטבח וחזר לחדר נט"י ויצא לאולם. אח"כ נכנס למטבח הבשרי של כל השנה ולאח"כ הביט על הנעשה במדרגות היציאה האחורית, עמד ליד הילדים הרוסיים – שגם בישיבה ערכו להם סדר – ואמר לר' י. כץ שכאן יש יותר ילדים משם. אח"כ (בעומדו ע"י שעון הקיר) ברך כ"ק אד"ש את תלי התמימים (נדפס בלקו"ש שם), ובסיום הברכה עבר והסתכל שוב על הקערות ובדרך אמר לר' י. כץ שהברכות הן גם עבורו שהרי הוא כהן.

אח"כ הלך כ"ק אד"ש לפרי" – שם ערכו הרוסים את הסדר, וברכס ברוסית (נדפס בלקו"ש שם ע' 464). לפני שיצא פגש כ"ק אד"ש את ג. ושאלו היכן יערוך את הסדר וענה שאינו יודע, ואמר רמ"מ שם-טוב שיערוך אצלו, ואמר לו כ"ק אד"ש שילך אליו.

לאחר-מכן הלך כ"ק אד"ש למכון חנה וכשנכנס עמדו למעלה ילדות מיוצאי אירן ושאל כ"ק אד"ש מי הן, וענה הריל"ג שהן ילדות מיוצאי אירן, והמשיך כ"ק אד"ש לשאול היכן הן תערוכנה את הסדר והשיב הריל"ג שהן עורכות כל אחת בבית פרטי ובאו לכאן לקבל ברכה. אח"כ ירד כ"ק אד"ש למטה וברך את בנות מכון חנה (נדפס בלקו"ש שם ע' 465). בסיום הברכה שאל כ"ק אד"ש את הר' ש. בוטמאן היכן כל משפחתו והוסיף שכתוב אתה ואשתך ובניך... וענה הנ"ל שכולם נמצאים כאן, ושאל כ"ק אד"ש היכן אשתו וכשהראו לכ"ק אד"ש שנמצאת חייך. לאחר-זה עלה כ"ק אד"ש למעלה וברך את הבנות האירניות (נדפס בלקו"ש שם), ולאחרי שתרגמו עבורם את הברכה אמר כ"ק אד"ש שהבנות תאמרנה אמן בפרסית, וכשאמרו אמן בהברה ספרדית חייך כ"ק אד"ש.

כשיצא ממכון חנה שאל כ"ק אד"ש את הר' י. י. הכט אם יערוך את הסדר לפני חצות, וענה שכנראה כן, והמשיך כ"ק אד"ש לשאול: לפני חצות או אחרי חצות?... וכששתק הנ"ל הוסיף כ"ק אד"ש: נו, מסתמא הנכם מוצאים עצה. הנ"ל שאל את כ"ק אד"ש אם היא מרוצה

להאריך בדבר הקשור בצער ובהלה,

מ"מ אומרים לו, שהיות והחל כבר ר"ח ניסן, עליו לדעת שזהו "חודש הגאולה". והיות שזה עתה ה' שבת הגדול, אזי, בלשון אדמו"ר הזקן¹⁵ "קבעוהו לדורות" – שהעמידו א"ז באופן של קביעות, באופן מוחלט – שבכל דור, כשמגיע שבת הגדול נהי' "נס גדול ה' שם", וזהו הכנה (כפי שאדה"ז כותב שם¹⁶) לתחלת הגאולה דיציאת מצרים.

עאכ"כ שנשארו רק שלשה ימים לחג הפסח ועליו להתכונן לזמן חרותו, אומרים ליהודי שהוא צריך להתנהג בחירות אמיתית, בדיוק כמו שכבר נתבצעה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ו. יחד עם זאת עליו לידע, שח"ו לקרוא למצב העכשוי "גאולה", אפי' אם נמצא במדינה המאפשרת לו ללמוד תורה ולקיים מצוות, לחיות כיהודי ולהתנהג בכל עניניו בחופשיות מלאה, ולא מחלקת בינו לבין אינו יהודי [במקום שהמצב אמנם כזה] – עליו לדעת שגם שם נמצאים בגלות, וכל זמן שלא שבנו לארצנו הקדושה ע"י משיח צדקנו, "ובנה מקדש במקומו"¹⁷, זו הגלות הכי עמוקה והכי קשה שרק יכולה להיות, אלא שבגלות גופא מקל עליו הקב"ה, כדי שיוכל לנצל את כל אפשרויותיו בכיוון הנכון, ועי"ז למהר את ביאת המשיח ואת האתחלתא דגאולה, ואח"כ את המשך הגאולה, עד לשלימות הגאולה האמיתית והשלימה.

שואל היהודי: כיצד יוכל לעשות את שני הדברים – לדעת ש"מפני חטאינו גלינו מארצנו"¹⁸, ומאיך גיסא אומרים לו שכבר מר"ח ניסן, ועוד יותר – משבת הגדול, צריך להיות אצלו "זמן חירותינו"¹⁹, וככל שקרבים לפסח ניתוסף אצלו ב"זמן חירותינו", ותובעים ממנו שירגיש באמת שזהו ענין של "גאולה"?

ז. והביאור בזה, כמדובר כמה פעמים (עכ"פ נחזור על הנקודה):

אמיתית ועיקר הענין של חירות אצל הבן-אדם תלוי' בהרגשתו ובהנהגתו, ובמידה מאוד פעוטה תלוי' גם בענינים חיצוניים, שהם התנאים והדברים שמסביבו – מחוצה לו.

[וביתר ביאור:] יהודי יכול ה' להיות בארץ מצרים ולעבוד בעבודת פרך, אך אם יידע וירגיש – כאשר בא לביתו – שהבעה"ב היחידי עליו הוא הקב"ה, ומה שפרעה מלך מצרים יכול להכריחו לעבוד עבודת פרך, זה לא פרעה מלך מצרים מכריחו, אלא כאשר הקב"ה רוצה לנסות יהודי, הוא לוקח גרזן, מקל או שוט, אבל זה רק כגרזן ביד החוצב בו²⁰, הקב"ה מנסה אותו האם יעמוד בנסיון ויהי' חזק ביהדותו – אזי הגלות אינה אמיתית!

ולדוגמא: כאשר בן-אדם גורם לעצמו צער ומגביל את עצמו, רואים שאין זו הגבלה אמיתית, מאחר שהדבר תלוי בו – הוא בעצמו בחר להתאפק ולא לותר לרצונו מאיזה סיבה שתהי', וכרגע הוא נעל את עצמו במקום זה ובעבודה זו, אך למרות זאת נשאר אדם חופשי

(15) שו"ע סי' תל.

(16) שם סעיף ב'.

(17) רמב"ם הל' מלכים פ"א ה"ד.

(18) נוסח תפילת מוספים של רגלים.

(19) נוסח התפילות ובירכת קידוש דחג הפסח.

(20) ע"פ ל' הכתוב – ישע"י, טו.

משום שבכל רגע יכול לשנות את החלטתו ולילך לאן שרוצה ולעשות מה שרוצה, ואזי תהי' לו באמת ההרגשה שזו לא עבדות אלא חירות.

וכך גם בענינו: הרי ישנה הבטחה ד"היום אם בקולו תשמעו²¹, והגמ' אומרת בסנהדרין²² שזה תלוי ביהודי, כאשר יחליט להתחיל להתנהג באופן ד"בקולו תשמעו", ובלשון הרמב"ם²³ "ישראל עושים תשובה ומיד הן נגאלין"! ולכן אין זו גלות אמיתית אלא "תחפושת" של גלות ("א פארשטעלטער גלות"), שנועדה לנסות את בני ישראל ולראות שהם אינם נבהלים, ומחזיקים את עצמם בהקב"ה וביהדות, ואצלם נמצא המפתח כדי לבטל את כל הגלות (כבדוגמא הנ"ל).

ואפי' אם מאיזו סיבה שתהי' זה עוד לא נפעל, אזי – כאמור לעיל – כאשר יהודי נמצא בגלות, הוא יודע שהנשמה מעולם לא הלכה לגלות והגלות אינה בעה"ב עלי', כלשון הידוע של הרבי נ"ע²³, כלומר, שבעניני יהדות אין ביכולת הגלות לשנות כלום, מאחר ואלו דברים השייכים לנשמה (אלא שהיא פועלת זאת ע"י הגוף).

וכאשר עושים מהנשמה עיקר ומהגוף טפל²⁴, מבין היהודי שהוא אכן נמצא בחירות, כיון שאצלו הראש הוא העיקר ולא הרגליים, ובראש הרי שולטת הנשמה וכן בלב שולטת הנשמה, במילא הם נמצאים בחירות משום שהנשמה מעולם לא הלכה לגלות.

ח. [.] ובזה ישנה הוראה לכל יהודי:

אפי' כשנמצאים בגלות, ואפי' בחושך כפול ומכופל של הגלות, כאשר יהודי מחליט להתחיל להתכונן ל"זמן חירותינו", לחג הפסח כשר ושמח – אזי הקב"ה מסייע לו, והנסיגות והקשיים פוחתים והולכים, והקב"ה עוזר לו שלא רק יתכונן עבור עצמו, עבור בני ביתו או עבור משפחתו וכו', אלא שגם יעזור ליהודי שני להתכונן לחג הפסח כשר ושמח ע"י מעות חטים וכיו"ב, וכן בהפצת יהדות ע"י שמודיע ה' דיני הפסח בכל מקום שידו מגעת לאלו שעדיין לא יודעים, ושיתכוננו גם הם באופן כשר, שאזי הפסח הוא "כשר ו(גם) שמח".

ואז הוא יוצא לגמרי לחירות ברוחניות עוד בימי הגלות האחרונים, ולאחמ"כ מצטרפת חירותו הפרטית של האיש פרטי עם יהודי שני ויהודי עשירי, עד לאלפים ורבות של עשרות אלפי יהודים יחד, ומביאים את ה"ישראל נגאלין מיד" – החירות של כל העם היהודי מכל הענינים המבלבלים, כך שיוכלו לסיים בשלוח את הרגעים האחרונים בגלות, ולצאת לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה, לפי ההבטחה ש"בניסן עתידין להגאל"²⁵.

(משיחת י"א ניסן ה'תשל"ו – בלתי מוגה)

(24) ראה תניא פ"ב.

(25) ר"ה יא, רע"א. שמו"ר פט"ו, יא.

(21) תהילים צה, ז.

(22) צח, א.

(23) לקו"ד ח"ד תרצב, א.

השולחן והחל לומר את השיחה כשענינו הקי' מביטות לכיוון השולחן (הוגהה ונדפסה בלקו"ש כח"ב ע' 203 ואילך) והיו בה דיבורים לא רגילים שנאמרו בהתרגשות גדולה.

בתחילה דיבר כ"ק אד"ש ע"ד המבצע ד"והשיב לב אבות (ע"י) בניס", אך תיכף עבר לדבר על המצב באה"ק ואמר שכל הענינים "שקאלען זיך" (וחרז על ביטוי זה כמ"פ משך השיחה) והסיבה לזה הוא מה ש"שקאלט זיך" בעניני יהדות ותומ"צ, ושג' ימים אלו (י"ד, ט"ו וט"ז ניסן) היו הימים ד"כנוס את כל היהודים" וכמו שאז היתה מפלתו של המן ובניו כן עתה תהי' מפלתם של שונאי ישראל ע"י מבצע אהבת ישראל כו'. כשהחל כ"ק אד"ש לדבר ע"ד אה"ק עצם את עיניו הקי' עד לסיום השיחה (בשעה 8:10 לערך). כשקם כ"ק אד"ש לצאת הוצרך להמתין עד שיפנו מקום עבורו מחמת הקהל הרב שגדש את הזאל.

להעיר שכ"ק אד"ש הורה אח"כ למסור את תוכן השיחה למנחם בגין (ראש הממשלה דאז באה"ק), וכן למסור לו ששיחה זו נאמרה לאחר חזרתו מהאולה, ושע"פ הלכה הי' צריך לבדוק את החמץ ואעפ"כ אמר את השיחה ורק אח"כ הלך לביתו לבדוק את החמץ.

כשיצא כ"ק אד"ש לנסוע לביתו החל לנגן "על אחת" ורמז בידו הקי' להגביר השירה.

י"א ג, י"א ג, י"א ג - צרחת הפסח: כ"ק אד"ש הגיע מביתו בשעה 9:30 ונכנס לקריה"ת בשעה 10:15. לשריפת חמץ ירד כ"ק אד"ש בשעה 10:45 והשליך לתוך האש פתק ואח"כ את החמץ, אמר את ה"יהי רצון", הביט במדורה, לקח מקל והפך באש, לאחמ"כ עלה כ"ק אד"ש למעלה. כשיצא מהמעלית הורה כ"ק אד"ש למזכיר להכין את המכונית, נסע לביתו וחזר כעבור כחמש דקות.

לתפילת מנחה יצא כ"ק אד"ש בשעה 3:15 לבוש בסירטוק של שבת ויו"ט.

לאחר התפילה הכניסו לכ"ק אד"ש את המצות וכעבור מס' דקות החל כ"ק אד"ש לחלק לכאוי"א מחברי הכולל חבילת מצות (ע"מ לחלק לכולם), ולאח"י חילק להנוסעים לערי השדה, להרי ז. ש. דבורקין, לחברי המזכירות ולד"ר ריכטר. ר' ישראל דוכמן לקח עבור הסופר חיים גראדע ונתן לו כ"ק אד"ש עוד חתיכת מצה עבור הנסיעה. בדרכו לסופר, כשעצר הני"ל במקום שמשלמים בו מס כבישים, שאל את הקופאי האם הוא יהודי וכשנענה בחיוב שאלו האם יערוך הלילה את הסדר ונענה בשלילה, ונתן לו את חתיכת המצה שקיבל מכ"ק אד"ש עבור הנסיעה.

לאחרי שסיים כ"ק אד"ש לחלק את המצות לאלו שהיו אמורים לקבל וכן לחברי הכולל, נכנס הריל"ג לכ"ק אד"ש וביקש חבילה נוספת כיון שנגמר וישנם כאלו שעדיין לא קיבלו, ומסר לו כ"ק אד"ש חצי חבילה באומרו שיחלקו מזה ושיסיפק לכולם.

לאחר הפסקה קצרה נכנסו הרי' י. ש. קלמנסאן שהביא את היין, והרי' מ. מענטליק וכן ד"ר פלדמן.

בשעה 4:40 נסע כ"ק אד"ש לביתו ובדרכו פגש את הרי' י. כץ (משיקגו) ושאלו אם הכל

צמח צדק – הרי הם ב' שמותיו של משיח צדקנו

"ג' ניסן הוא יום ההילולא של הצמח-צדק, אשר, נוסף על כל הענינים שבזה, הנה לכל לראש, בשמו גופא – צמח צדק (ע"ש ספרו) – מרומז ענין הכי גדול: צמח צדק ה"ה ב' שמותיו של משיח צדקנו.

. ועוד נקודה בזה: הצ"צ עסק בכמה ממאמריו בפרסום תוכן הענין ד"אחכה לו בכל יום שיבוא" (אם כי לא במלים אלו, אך באותו התוכן). – שיהי' לא רק "אחכה לו" – אלא ביאת משיח צדקנו בפועל.

וכן הענין ד(י"ג בגימטריא) "אחד" קשור במיוחד עם גאולה העתידה, שאז תתגלה שלימות האחדות דעם ישראל, שהם "עם אחד": בזמן הגלות בני"ם הם "מפוזר ומפורד בין העמים", אבל לע"ל יקויים "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל". וה"תלוקטו" הוא גם באופן של "אחד אחד", שהקב"ה לוקח כל יהודי בתור יחיד, וצויד יחד אתו בגאולה האמיתית והשלימה, כמ"ש "ושב ה"א אלקיך את שבותך", כהודעת חז"ל בסיום מס' מגילה: "בכל מקום שגלו שכינה עמהן כו' ואף כשהן עתידין להגאל שכינה עמהן שנאמר ושב גו'".

. ובפשוט – שתיכף ומיד ממש מסיימים את הרגעים האחרונים של הגלות, ועומדים כבר ברגעים הראשונים של הגאולה, עוד בהיותנו בגלות, בזמן זה ובמקום זה, בברוקלין – עי"ז שמכניסים בגלות, את האל"ף ד"אלופו של עולם", (תיבת) הגלות עצמה נהפכת להיות במעמד ומצב של גאולה (גאולת).

ו"בנערנו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", ו"הקיצו ורננו שוכני עפר", וכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בראשם, מתוך בריאות הגוף והנשמה – "ארו עם ענני שמיא", לארצנו הקדושה, ברגע שלאח"ז.

וממשיכים את כל ההכנות לחגה"פ ביחד עם משיח צדקנו, בגאולה האמיתית והשלימה, במעמד ומצב וברוח של גאולה החל מבדיקת וביעור חמץ, שנעשה "כעפרא דארעא", "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ". ולאחרי זה – ההמשך בערב פסח – הקרבת הקרבן פסח בביהמ"ק השלישי ביום י"ד בין הערביים. ובי"ד בערב – "ואכל שם מן הזבחים ומן הפסחים ונודה לך שיר חדש על גאולתנו ועל פדות נפשנו", גאולה שאין אחרי' גלות. ומקויים גם "נגלה עליהם ממה"מ הקב"ה בכבודו ובעצמו", כמו שהי' בגאולת מצרים.

וכאמור, תיכף ומיד ממש ברגע זה, כך שברגע שלאח"ז הרי הגאולה היא ענין של עבר!

(משיחת יוס' א', י"ג ניסן ה'תש"נ – אחר תפלת שחרית – בלתי מוגה)

בידך להקדיש מדור זה לזכות קרוביך למשך שנה שלימה!

פרטים בטלפונים: ארצות הברית – 6670-778 (718). ארץ הקודש – 0823-873 (04)

אך עי"פ הוראת כ"ק אד"ש קראו בספר תורה שזה-עתה הביאו לכ"ק אד"ש במתנה מרוסי, שבו ביקש כ"ק אד"ש לעלות לתורה (ובמנחה קראו בס"ת של משיח).

בשעה 1:30 נכנס כ"ק אד"ש להתוועדות, להלן נקודות קצרות מהמדובר:

שיחה א' – בשבת הגדול כו"כ ענינים ולכל לראש – עי"פ הלכה. ביאור דברי אדה"צ בשו"ע "שבת הגדול לפי שנעשה בו נס גדול כו"ו". ההוראה מ"למכה מצרים בבכוריהם" בעבודה – אתהפכא וביטול הגדרים – "מצרים" כולל "מצרים" דקדושה. הוראה בענין שהזמ"ג – "והשיב לב אבות על (ידי) בנים" שאפילו ילדי הגוים טענו לפרעה שישלח את בניי. השפעת הילדים על הוריהם צ"ל בדרכי נועם ובכבוד הראוי לאב ואם.

שיחה ב' – ההוראה מקביעות שה"ג ביי"ב ניסן. שייכות האמירה ד"זאת הנוכח" ו"בהעלותך" (בהמשך לאמירת הנשיאים בימים שלפני"ז) ליי"ג ניסן בפנימיות הענינים.

שיחה ג' – ההוראה מהקביעות בש"פ צו – "לי זירו מיד ולדורות", שבאופן זה צ"ל כללות העבודה. ואף שעבודת הנשיאים היתה "לפי שעה" הרי המשכן הוא נצחי (ויתגלה לעי"ל) וכל מה שפעלו בו הוא נצחי. ובעבודה – צ"ל "נשא את ראש", עבודה דמסיי. ותכליתה – קיום תומ"צ בפועל, ולכן – תחילה יעבוד בעצמו ואח"כ ישפיע על יהודי נוסף בעניני פסח כפשוטם.

כ"ק אד"ש צוה לנגן ואמר מאמר ד"ה "זאת תורת העולה".

שיחה ד' – שאלות בפרש"י (ז, יב) ובלקוטי לוי"צ (ע' ריג). שיחה ה' – הביאור בהנ"ל.

ההתוועדות הסתיימה בשעה 5:10. בסיום תפלת מנחה לא אמר כ"ק אד"ש "עבדים היינו" ברבים אלא החל לנגן "על אחת כמה וכמה" ויצא.

במוצש"ק לאחר הבדלה חילק כ"ק אד"ש בגי"ע התחתון מצות ומכתבים לאד"ש שמעבר לים, החלוקה נמשכה כ-10 ד'.

י"ג, י"ד, י"ה ניסן: כ"ק אד"ש נסע לאוהל בשעה 2:50 וחזר ב-6:54. בעת הכנסו ל-770 אמר לו הרי"ם שי' שיש עוד זמן מה לשאיבת ימים שלנו" אם רוצה לשאוב, ורמז כ"ק אד"ש לשלילה. אח"כ יצא לתפלת מנחה.

אחרי מנחה נכנסו לגי"ע התחתון הרי' חודקוב, הרי' ז. ש. דבורקין והרי' ב. גורודצקי וכ"ק אד"ש מכר את החמץ. בסיום איחל הרי' ז"ש דבורקין לכ"ק אד"ש שיהי' בריא בגשמיות כפשוטו וענה כ"ק אד"ש: גם ברוחניות.

לפני תפילת ערבית הודיעו במפתיע שכ"ק אד"ש יאמר שיחה לאחר התפילה בזא"ל למעלה (דבר שאינו רגיל כלל וכלל), והכינו את הרמקול עי"י הזא"ל. בסיום התפילה, לערך בשעה 7:45, הכניס המזכיר את הרמקול לזא"ל סמוך לשולחנו של כ"ק אד"ש, וכ"ק אד"ש ישב ליד שולחנו כבעת חזרת השי"ץ, כשראשו הקי' פונה לצד צפון, ידיו הקי' מונחות על

הכנה מתאימה לקבל פני משיח

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"*

א. בנוגע למעשה בפועל:

הרי כל יהודי מאמין בביאת המשיח, ונמצא במעמד ומצב ד"אחכה לו בכל יום שיבוא¹. על יהודי לדעת, שלא מספיק להחליט בעצמו ש"אחכה לו", היינו, שמקוה ורוצה להתעורר מחר בבוקר משנתו ולראות שמשיח נמצא כאן ("משיח איז דא"); הוא עומד אמנם במעמד ומצב טוב ("אחכה לו") – אבל זה לא מגיע עדיין לענין של מעשה בפועל, ו"המעשה הוא העיקר"².

ובנוגע למעשה בפועל:

יהודי צריך לדעת, שהיות והוא "מאמין באמונה שלימה (ובאמונה פשוטה) בביאת המשיח"¹, עד לאופן ד"אחכה לו בכל יום שיבוא" – אזי בשעת הליכתו לישון היום בלילה עליו להרדם באופן כזה, שכאשר יתעורר בבוקר משנתו ויראה שמשיח (לא רק "עומד אחר כתלנו"³, אלא) עומד אצלו בחדר – ימצא אותו המשיח במעמד ומצב המתאים לקבלת פני משיח צדקנו!

זה לא ענין שמגיע באופן של מתנה, אלא צריך להעשות ע"י "מעשינו ועבודתינו"⁴.

ב. אך היצר-הרע מתחיל להבהילו ואומר לו: מאחר ובין כך אינך שייך לעמוד במעמד ומצב המתאים לקבלת פני משיח צדקנו – לכל-הפחות אל תבלבל את שנתך! אל תחשוב על ענינים המבהילים ויהי' לך לילה שקט, אח"כ תקום עם ראש צלול ("א קלארע קאפ") וכאשר משיח יאמר לך "שלום עליכם", תוכל לענות לו – בראש צלול – "עליכם שלום!"

לשם מה אתה צריך להבהיל את עצמך שהיות ומשיח בא, צריכים "להתלבש" כמו שצריך, כלומר, שהלבושים – מחשבה דיבור ועאכו"כ מעשה – צריכים להיות באופן המתאים ליהודי שמשיח נותן לו "שלום עליכם" – הרי בין כך אינך שייך למעמד ומצב זה!...

ג. אומרים ליהודי ש"איני מבקש לפי כחי אלא לפי כחן"⁵, ומזה מובן שבכחו של כל יהודי להגיע למעמד ומצב זה.

ומוסיפים ואומרים לו, שבתור הקדמה לקבלת פני משיח צדקנו יהי' הענין ד"ואתם תליקטו לאחד אחד בני ישראל"⁶ – כפי שרש"י מספר⁷ לילד קטן הלומד חומש, שהקב"ה

בכורי ישראל" – כפי שרואים ביחס הורים לילדיהם במדה יתירה מיחס הילדים להוריהם. שיחה ג' – מלבד תפקידם של הילדים לשמוע להוריהם ולכבדם כו', יש להם שליחות מיוחדת – להשפיע, באותם ענינים שהם יודעים, על הוריהם ועל סביבתם – "והשיב לב אבות על (ידי) בנים".

שיחה ד' – הוראת חגה"פ בשנה זו, שנת השמיטה, ושייכותה לכל השנים. עדי"ו – בכמה ענינים בתורה, הדגשה באופן מסוים ומזה – לימוד בכללות הענין: "ממחרת השבת" (-) הדגשה בקביעות חגה"פ בשבת, יציאת העבד בשביעית שלו שחלה בשנת השמיטה וכיו"ב – הביאור בפרטיות בכ"ז.

אחרי שיחה זו צוה כ"ק אד"ש לנגן ואמר מאמר ד"ה "כי ישאלך גוי". לאחר המאמר ניגש לכ"ק אד"ש אדם שעלה לפני כחצי שנה מרוסי, ברך "שהחינו" וביקש מכ"ק אד"ש יין מכוסו, כ"ק אד"ש מילא את כוסו ומוזג לו, לאחר ששתה ביקש מזונות ונתן לו כ"ק אד"ש מלוא חופנו מזונות ואח"כ את כל הקערה של המזונות. הנ"ל חילק מהקערה לכל הסובבים אותו וכשהחזיר את הקערה הרים כ"ק אד"ש את המפה המכסה את הקערה ובדק אם נשאר משהו, וכשראה שלא נשאר מאומה חיך כ"ק אד"ש חיוך רחב.

שיחה ה' – הלימוד מהקביעות בפ' צו – במעלת הזריות, וביום השישי שהוכפל בו טוב.

שיחה ו' – י"א ניסן ינשיא לבני אשר. . מעדני מלך" – ענין התענוג, הביאור בזה בפנימיות הענינים וההוראה בעבודה.

בסיום ההתוועדות הורה כ"ק אד"ש לנגן ניגון הכנה, ניגון ד' בבית (בבא הד' פ"א), "ניע זשוריצי כלאפציי". אח"כ החל כ"ק אד"ש לנגן "צמאה לך נפשי". הזכיר ע"ד אמירת ברכה אחרונה והחל לנגן "והיא שעמדה", "על אחת כמה וכמה" ובניגון זה יצא מההתוועדות.

לאחרי ההתוועדות נכנס לגי' התחתון ר' י. ל. מייזל (מטורונטו) ומסר לכ"ק אד"ש ספר תורה שהגיע לפני זמן קצר מרוסי (מבית צ'רנוביל) במתנה. לאחר מכן נכנס ר"א שם-טוב ומסר לכ"ק אד"ש דו"ח ותמונות מהמסיבה שהתקיימה בושינגטון (כנראה בנוגע ל"א ניסן) ושהה כ-10 דקות. אח"כ נכנס די"ר ווייס לביקור של שעה לערך.

בשעה 2:30 נסע כ"ק אד"ש לביתו.

י"א ע"ק פ' צו, ו"א פפרי ו"א ניסן: על דו"ח מהפעולות בימים אלו הואיל כ"ק אד"ש לענות: "נת' ות"ח. ודבר בעתו – ביום י"א – נשיא לבני אשר – בניסן, חודש הגאולה. ביום הששי – יום שהוכפל בו טוב פ' צו זירוז (ונתינת כח) מיד ולדורות. אזכיר עה"צ".

על איחולי הברכות שבירכוהו ליום הולדתו, הואיל כ"ק אד"ש לענות: "נת' ות"ח. וכל המברך מתברך בברכתו של הק' שתוספתו מרובה על העיקר. אזכיר עה"צ".

י"א ע"ק פ' צו - אהא פאגול, ו"א ניסן: קריאת התורה היו אמורים לקרוא בס"ת של משיח,

(* מובאת בעריכה מחודשת עם מ"מ בשוה"ג. (4 תניא רפ"ז.

(1 עיקר ה"ב מה"ג עיקרים. (5 במדב"ד פ"ב, ג.

(2 אבות פ"א מ"ז. (6 ישעי' כז, יב.

(3 ל' הכתוב – שה"ש ב, ט. וראה "קול קורא" (7 עה"פ נצבים ל, ג.

ב"הקריאה והקדושה" סיון תש"א.

המעשה הוא העיקר

לפניכם פרק כ"ו מ"יומן תש"מ" מערב י"א ניסן – עד ערב שביעי של פסח
היומן החל בגליון שכט ובעז"ה ימשיך להופיע כאן (כמעט) מידי שבוע
[תודתינו נתונה לארכיון "ועד שיחות קודש" אשר הואיל לפרסם יומן זה ע"ג
גליונו. היומן כולו יפורסם אי"ה בהוצאה החדשה של "שיחות קודש" תש"מ]
נערך ע"י מערכת "יחי המלך" – ע"פ רשימה פרטית*, 'בלי אחריות'

ויק' א', ו"ג ע"ג: אחרי תפלת ערבית נכנסו לכ"ק אד"ש זקני אנ"ש וברכוהו ליום הולדתו וכן את כלל ישראל בברכה כללית, ובסיום ברכתם ברך כ"ק אד"ש אותם ואת כלל ישראל בחג הפסח כשר ושמוח ובברכת הגאולה האמיתית והשלילה.

אור ליום הבביר י"א ניסן - יום הולדת הצ"ת של כ"ק אבא"ר שליט"א: בשעה 9:30 נכנס כ"ק אד"ש להתוועדות, להלן נקודות קצרות מהמדובר:

שיחא א' – ע"כ שהתורה היא חיינו ובכל דבר יש ללמוד ממנה הוראה, ובהתוועדות זו - "פותחין בברכה" להודות לכל המברכים והמשתתפים. כן דובר ע"ד הקשר המיוחד לימי הפסח שענינם "לפיכך אנו חייבים להודות ולהלל".

לאחרי שיחה זו ניגש הר' פרשן לכ"ק אד"ש ומסר לו מכתב. כן ניגש הר' יולעס, דיבר מס' מילים עם כ"ק אד"ש ומסר לו מכתב, כ"ק אד"ש הניח המכתב מתחת לסידורו ורמז לו לומר "לחיים". לאחר-מכן ניגש הר' ש. עלברג ומסר מעטפה לכ"ק אד"ש וכן דיבר עמו מס' מילים, כ"ק אד"ש רשם כמה תיבות על דף ומסר לו.

שיחה ב' – ענין הכרת התודה וההתמסרות כו' מודגש ביצי"מ – שהיתה מפני ש"בני

(* עריכת היוםון נעשתה ע"פ מס' יומנים של אנ"ש והת' אשר שהו באותה תקופה ב"ת חיינו" – 770, והעלו על הכתב את אשר ראו בעצמם או שמעו מאחרים, ומטבע הדברים יתכן שנפלו אי-אלו טעויות ביומנים אלו אשר חלקם נכתב לעיתים בצורה בלתי ברורה, ואנו מתנצלים ע"כ מראש ו"שגיאות מי ביני").

דיבורים ונקודות קצרות משיחותיו של כ"ק אד"ש המובאים ביומן תורגמו בדרך-כלל ללה"ק, ולהבנת הדברים יש לעיין בשיחה עצמה.

בעצמו בא ולוקח כל יהודי בידו; אבל הקב"ה רוצה שהיהודי יילך איתו אח"כ (ללא צורך למשוך ולגרור אותו).

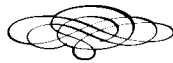
ואומרים לו בפירוש ש"הקב"ה עוזרו"⁸, וכיון ש"הקב"ה עוזרו" אזי "מי יאמר לו מה תעשה"⁹!

ובפרט שלכל יהודי יש "חלק אלוהה ממעל ממש"¹⁰ – ועליו רק להסיר את האבק שנתקבץ ע"ה לב כסיל לשמאלו¹¹, ואזי יתחיל ה"חלק אלוהה ממעל ממש" שלו להרעיש ("שטורעמען") ולעבוד, עד שיתאחד עם הקב"ה שאוסף ביחד כל יהודי "לאחד אחד".

וכאשר הוא מעמיד את עצמו במעמד ומצב, שמתחיל להתכונן לקבל פני משיח צדקנו כפי שצריך להיות – אזי כלל לא תופס מקום באיזה מעמד ומצב ה' ברגע שלפני זה, כיון ש"בשעתא חדא וברגעא חדא"¹² נפעל אצלו הענין ד"האר פניך ונושעה"¹³, וכפי שהמפרשים מבארים¹⁴ שזהו באופן ד"תשועת עולמים"¹⁵.

(משיחת אור לי"ג ניסן ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

(8) קידושין ל ב. סוכה נב, ריש ע"ב.
(9) קהלת ה, ד.
(10) תניא רפ"ב.
(11) קהלת י, ב. וראה תניא רפ"ט.
(12) ראה זח"א קטט, סע"א.
(13) תהלים פ, כ – המזמור שהתחילו לאומר ב"א
ניסן ש. ז. (תשנ"א).
(14) ספורנו עה"פ תהלים פ, כ.
(15) ל' הכתוב – ישע"י מה, יז.

לפרסם שנמצאים אנו ב"אחרית הימים", "עת קץ"

אע"פ ש"כל ישראל בחזקת כשרות", ובמילא, בודאי עושים כל התלוי בהם לקרב ולזרז את הגאולה,

ויתירה מזה – כציווי והוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו "עמדו הכן כולכם" לקבל פני משיח צדקנו, מכיון שכבר נשלמה כל עבודת הבירורים כו', ולא נותר לנו אלא לצחצח את הכפתורים בלבד,

הרי, לאידך גיסא, מכיון שמשמיה צדקנו עדיין לא בא, בהכרח להוסיף עוד יותר במעשינו ועבודתינו להביא את הגאולה בפועל ובגלוי, וכדי שהגאולה תהי' באופן של זריזות צריכה להיות גם הפעולה דמעשינו ועבודתנו באופן של זריזות.

וזהו גם המענה לאלו הטוענים שכבר עסקו ועסקו כו', ובאופן של זריזות וכו', ומה רוצים עוד מהם?...

והמענה לזה – בפשטות – שעצם העובדה שמשיח צדקנו עדיין לא בא, מוכיחה, שיש

צורך להוסיף עוד יותר בכל ענייני העבודה, כולל גם ההוספה בעניני הזריות – באופן ד"לכלו מחיל אל חיל", עד כדי כך, ש"אין להם מנוחה".

ובפשטות – בנוגע לעניני הזריות – לא רק זריות **בפועל**, אלא גם זריות **ברגש הלב**: בנוגע לזריות בפועל – ישנם כמה הגבלות כו', ולדוגמא: "זישכם אברהם **בבוקר**", אבל לא לפני הבוקר, היינו, שישנם ענינים שאי-אפשר לעשותם לפני הבוקר, וכיו"ב.

אמנם, בנוגע לרגש הזריות שבלב, לא רק זריות בפועל, אלא שנמצא תמיד בתנועה נפשית של זריות, שלכן, "לעולם יקדים אדם לדבר מצוה" ו"לעולם ירוץ אדם לדבר מצוה" – הרי, בתנועה זו שברגש הלב אין הגבלות כלל, למעלה מכל מדידה והגבלה.

מעין דוגמא לדבר – זריות שלמעלה ממדידה והגבלה – הסיפור הידוע אודות רבינו הזקן שפעם אחת הזדרז והקדים את עבודתו בתקיעת שופר קודם התפילה (למעלה מהמדידה וההגבלה דסדר הענינים ע"ד הרגיל) כדי לפעול את נצחונה של המלכות שתחת ממשלתה ייטב מצבם הרוחני של בני".

ולהעיר מהקשר דתוכן הסיפור לעניני הגאולה (בהתאם להמדובר אודות הזריות בעניני הגאולה) – ע"פ מארז"ל "אם ראית מלכיות מתגרות זו בזו צפה לרגליו של משיח".

ומכאן באים לסימן ד"מלכיות מתגרות זו בזו" בנוגע לימינו אלה – אבל, לא באותו אופן, ח"ו, כפי שהי' בדורו של רבינו הזקן, שכן, לאחר כל הענינים הנוראים שעברו בני' במשך הזמן שבינתיים, ובפרט בדור האחרון כו', בודאי יצאו י"ח די והותר... ומכאן ולהבא צריכים להיות כל הענינים בחסד וברחמים, מתוך מנוחה, שמחה וטוב לבב.

להוסיף עוד פעולה טובה ועוד פעולה טובה,

. . יש להוסיף ולהדגיש ענין פרטי בנוגע למעשה בפועל.

. . לכל לראש – לפרסם שנמצאים אנו ב"אחרית הימים", "עת קץ" שאז, "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים".

ובנוגע לפועל – שכאו"א מישראל צריך להוסיף בבירור וליבון וצירוף כל עניניו, עי"ז שמוסיף עוד פעולה טובה ועוד פעולה טובה, מעשה אחד, דיבור אחד ואפילו מחשבה אחת, שע"י"ז "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

כלומר, לאחר כל מעשינו ועבודתנו עד עתה, הרי, מכיון שמש"ח צדקנו עדיין לא בא, יש להוסיף עוד יותר בבירור וליבון וצירוף כו', באופן של בירור אחר בירור.

(קטעים משיחת ש"פ צו, שבת הגדול, י"ב ניסן ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)

בידך להקדיש מדור זה לזכות קרוביך למשך שנה שלימה!

פרטים בטלפונים: ארצות הברית - 778-6670 (718). ארץ הקודש - 873-0823 (04)

בשביל להקדים פני הרעה. וק"ל.

ועוד הפעם הנני מדגיש – שהאמור בזה הוא על כל אחד ואחד איש ואיש מחברי הנהלת תו"ת ועל כולם יחד.

. . קרוב לודאי שכמה, ואולי כולם, יחליטו, ואפשר שגם בצדק, שבהאמור לעיל השתמשתי בביטויים חריפים, אבל כשיעשו חשבון צדק, תקוטי שגם הם יחליטו, שכל זה אינו בערך חריפות המצב, אשר רק בדרך נס ובכחם של רבותינו נשיאינו, איננו גרוע ר"ל מאשר הוא עתה, בהביא בחשבון העדר הפעולות (מלבד אלו הפעולות שהם מדודות אויפן זייגער [= "על השעון"], וק"ל).

ויהי רצון – שכיון שנמצאים אנו בימי הספירה, וכמבואר בדא"ח שסופרים לא במספר סדורי, יום ראשון ושני אלא יום אחד ושני ימים, ז. א. שגם העבודה דאתמול בשלימותה היא אלא שנתוסף עוד עבודה נוספת על הענינים דיום אחד וכו' – הרי יתעורר כאו"א מאתנו בתכ"י, אז עם אליין מיינט מען טאקע און ניט נאָר דעם אַנדערן [= שאכן מתכוונים אליו בעצמו ולא רק לזולתו] היום יותר מאשר בפעם הראשונה – ע"ד המבואר במעלת מצה דעתה שלפני חצות – לאחר מ"ת – לגבי מצה דלפני חצות שלפני מ"ת. שמזה מובן ג"כ החילוק לפני התגלות תורת החסידות ולאחרי התגלות תורה זו – בהנוגע לבירור וזיכוך המדות בדרכי החסידות.

ויהי רצון שאזכה ג"כ להתבשר בבשורה טובה אשר ישיבת תומכי תמימים ד. . האט אָנגעהויבען וואַקסען און פירט אויס די כוונה פון די רביים [= החלה לגדול ולמלאות את הכוונה של הרביים] הם כ"ק אדמו"ר [מוהרש"ב נ"ע] וכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיאי ישראל.

בברכה לבשו"ט – חי"ק

הגיעתני שמועה: שלא מכבר הי' א געשלעג [= תיגרה] – כפשוטו **ממש** – בין התלמידים שי' – בבוקר ובבנין הישיבה, ועד כדי להפיל ארצה ולהכות גם אז וכו' וכו'. איפוא הי' אז כאו"א מחברי ההנהלה? מה נעשה כשקרה כהנ"ל בפעם הראשונה והשני' וכו' (שאפשר הי' מונע שלא יקרה זה עתה)?

בידך להקדיש מדור זה לזכות קרוביך למשך שנה שלימה!

פרטים בטלפונים: ארצות הברית - 778-6670 (718). ארץ הקודש - 873-0823 (04)

– קטעים מצילום המכתב –

ב"ה. ה' אייר תשי"ח

ברוקלין

שלום וברכה!

. . בכל זה, כיון שזה עתה באנו מזמן חירותנו ומתקריבים לזמן קבלת התורה ומתן תורה, הרי כותב הנני עוד הפעם ע"ד האמור. והנקודה בזה, שכל אחד ואחד ממש מחברי ההנהלה ידע אשר יש לו עסק לא עמדי, כי אם ורק עם כ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) ובנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, שהם יסדו ישיבת תו"ת והם הם המנהלים אותם גם עתה, ודורשים שיתנהל המוסד מתאים לרצונם, ולכל לראש שימצאו בהם תלמידים. ובאם אפשר שיהי' תלמיד אחד יותר ואין עושים בזה להביא תלמיד זה, הרי זה הענין – כדבעי למיעבד לא עביר בכל תוקפו. ובפרט – בשימת לב להודעת רז"ל, שבאם היו ששים רבוא מישראל חסר אחד, הרי אפילו משה רבנו לא הי' יכול לקבל את התורה. (והרי בששים רבוא אלו הי' גם זה שהעביר פסל מיכה בים). הרי אימה ופחד תפול על כאו"א המתבונן בזה אליבא דנפשי, ורק שהובטחנו שאין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו, וצדיקים דומים לבוראם, הם כ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) ובנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, שבוראי אין באים בטרוניא, כי אם מראש נותנים כחות והאפשריות למלאות דרישתם במילואה, אבל הרי על כל אחד להשתמש בכחות ואפשריות אלו וככל האפשרי. וכלשון רז"ל, כדבעי למיעבד.

המורם מהאמור, דבר ברור ופשוט, שכמה נערים נמצאים ב . . שבאם היו משתדלים אליבא דנפשי, היו לומדים מכבר בכותלי תו"ת ד . . ועכ"פ אם ישתדלו עתה, כמה מהם יצילו עכ"פ עתה לעשותם תלמידי תו"ת. והאחריות על כל אחד מהנהלת תו"ת, ודלא כאלו שכותבים לי, שתפקידו הוא ממלא. ותפקידו – בירר הוא לפי דעתו, מה שנראה בעיניו, וכמובן אינו מהמחמירים ביותר בזה, והתוצאות מזה הוא – מצב הישיבה כאמור, שבהשתדלות כל ההנהלה יחד – הלואי יש למצוא עשרה מישראל שבאו לתו"ת בהשתדלותם הם, היאומן כי יסופר?

אמת, שע"פ דברי דוד מלך ישראל כן בקדש חזיתך, הלואי בקדש חזיתך כמו שהי' במדבר יהודה, ולכן למרות ההנהגה שבמדינתנו לפנינו, שהיו הענינים קשורים בסכנת נפשות ממש ר"ל, הנה "מובן" שבמקום שאין סכנה זו, יש חלישות בהעבודה, אבל! א) גם חלישות זו צ"ל באיזה ערך והגבלה, ולא העדר הגמור בקליטת תלמידים. ב) והוא העיקר, מה שתורת החסידות מבארת ענין האמור, הוא לא רק בתור לימוד זכות על אלו שאין מתנהגים כמו כשהיו במדבר יהודה, אלא

אם הדבר הי' נוגע...

אמנם עדיין צריך להבין בכל זה, הרי כבר בזמן הגמרא אמרו רז"ל כלו כל הקיצין, וכל שכן וק"ו עתה לאחר ההכרזה דלאלתר לגאולה, וההכרזה שלא נשאר אלא צחצוח כפתורי הבגדים לקבל פני משיח צדקנו, וההכרזה שבטח כבר נסתיימה עבודה זו מאז, וא"כ איזה מקום יש לתבוע את העבודה דצמיחה מקטנות לגדלות והחלוקים בין פנים ועורף וכו', כדי להגיע ללע"ל כו', והרי לכאורה כבר נגמרה כל עבודת ההכנה אל הגאולה דלעתיד, ביאת משיח צדקנו. והתמי' גדולה ביותר על זה שאין איש שם על לב לשאול שאלה זו, וראי' לדבר היא מזה גופא שעדיין לא בא, כי אם הי' הדבר נוגע הי' משיח כבר בא אתמול וכ"ש וק"ו היום בבוקר וכ"ש וק"ו היום בצהריים וכ"ש וק"ו היום בזמן דרעוא דרעיון. ואף שהתירון על זה לכאורה פשוט הוא, שזה גופא הוא צד חושך הגלות, הרי הא גופא קשיא, מדוע נמשך עדיין חושך הגלות.

(ממאמר ד"ה עבדים היינו כו', ש"פ צו ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

תקופה חדשה – התקופה שלאחרי הגאולה

ויש לומר, שלאחרי סיום הגלות במזמור פ"ט מתחילה במזמור צ' תקופה חדשה – התקופה שלאחרי הגאולה (כמובן גם מהמשך המזמורים – "מזמור שיר ליום השבת" (מזמור צב), "ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים" (תמיד בסופה)), והתחלתה בענין התפלה ("תפלה למשה"), החיבור וההתאחדות עם הקב"ה בכבודו ובעצמו בתכלית השלימות, שכן, לאחר כל העילויים שלפני זה ניתוסף עילוי גדול יותר שבעין ערוך. (משיחת ש"פ צו, שבת הגדול ה'תש"נ - מוגה)

הנה זה צמח והנה זה צדק – ב' שמותיו של משיח

ויה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר", ובעל ההילולא די"ג ניסן עמהם, וכיון שכן, הרי, כשיתעוררו שאלות בלימוד תורתו, או כשירצו להבין בתוספת ביאור, יוכלו לברר אצל בעל המאמר עצמו!

והעיקר – שיהי' כן בפועל ממש, ובאופן ד"מראה באצבעו ואומר זה", הנה זה צמח והנה זה צדק – ב' שמותיו של משיח צדקנו, הנה זה בא, תיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ צו, שבת הגדול ה'תש"נ - בלתי מוגה)

ליושב מיד את כל הגבולות!

תרגום הפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. . . כאמור לעיל, מוכרחים ליישב את כל גבולות ארץ ישראל, וכל זמן שלא יישבו את כל הגבול המזרחי ועד"ז את כל הגבול הצפוני והדרומי, וישארו נקודות פתוחות – אזי "פרצה קוראת לגנב": אפילו מי שאינו גזלן, אלא רק גנב המפחד או מתבייש מאנשים – בכל-זאת כשישנה פירצה (דהיינו – שבגבול יש ישובים בודדים בלבד, והוא פרוץ לכל אורכו, עד לאופן ש"פרוץ מרובה על העומד"), היא מזמינה אפילו גנבים שמפחדים לעשות את מעשיהם בגלוי, עאכו"כ אלו שעושים את מעשיהם בגלוי ועוד מתפארים בכך – כפי שהי' במאורע הכי אחרון.

ואי-אפשר להמתין עד שיתיישבו בדעתם ויתדברו מה לעשות, עד שכולם יגיעו להכרה שצריכים לעשות כך – מכיון שזהו ענין של פקו"צ שלא שייך לדחות.

כפי שהדין הוא, שאפילו ביוהכ"פ שחל בשבת ונשאר רק רגע אחד עד לסיום יוהכ"פ ושבת, אם ישנו יהודי אחד ויחיד, קטן שבקטנים – הן ברוחניות, והן בגשמיות – שנמצא בספק ספיקא של סכנת נפשות, אזי למרות שיכולים לטעון: הרי זה יוהכ"פ שחל בשבת, ואם ימתין עוד רגע אחד יהי' כבר יום חול, ומדוע לחלל את יוהכ"פ שחל בשבת בשביל ספק ספיקא של פקו"צ של קטן שבקטנים? – לפועל פוסקת "תורת חיים" – הוראה בחיים, בחלק השולחן-ערוך שנקרא "אורח חיים", אשר במקרה של פקו"צ – אפילו ספק וספק ספיקא של פקו"צ – אסור לדחות אפילו לרגע אחד!

וכבר ראו את התוצאות משיטה זו – שמחכים ומושכים, ושולחים שלוחים לאומות-העולם לפעול עליהם שירחמו ויעצרו את אלו שבאו (לא על "עסקי תבן וקש" אלא) בפירוש על עסקי נפשות – כל השליחויות הביא תוצאות הפוכות, רחמנא-ליצלן.

[. . .] וכמדובר כמה פעמים, ניתן לעשות זאת ב"שעתא חדא וברגעא חדא", על-ידי-זה ששני האנשים אשר בהם תלוי הדבר לא יפחדו מאלו שיש להם רגשי נחיתות כלפי הגויים [שהם עוד מהטובים, אשר שום דבר לא תופס אצלם מקום (גם לא "כסא" וכבוד), אלא שיש להם רגשי נחיתות כלפי הגויים] אם מצד החינוך שקבלו, או מצד סיבות אחרות; וכיון שמפחדים מהגוי, במילא לא יכולים לפעול בעצמם לעמוד בתוקף שיהודי צריך לעמוד בו מצד ש"ה' אלוקיו עמו" – ומכיון ש"ה' אלוקיו עמו" הולכים בלי שום חשבונות.

ובפרט שזהו רצון הבורא ומנהיג את העולם כולו – שהכניסו בהלכות שבתורה, שישנו פסק-דין ברור שיהודי צריך לעמוד בתוקף הכי גדול, כנ"ל בארוכה.

ב. כמדובר כמה פעמים, מצד חושך הגלות מראים את כל הענינים באופן ברור:

רואים שאפילו אלו שפחדו להזכיר שכך כתוב בשולחן-ערוך, גם הם הכריזו שאם ימסרו

בהשיבה ועי"ז להחסיר בהשפעת ההצלחה לעצמו והאריכות בדבר הפשוט אך למותר . .

בברכה – המחכה לבשו"ט

חי"ק

– מצילום המכתב –

ב"ה. אדר"ח אייר תשי"ט

ברוקלין

הרה"ח אי"א נו"נ עוסק בצ"צ כו'
מו"ה חיים זוסיא שי'

שלום וברכה!

לאחרי הפסק הכי ארוך, נתקבל מכתבו מכ"ו ניסן עם הפ"נ המצורף אליו, שיקרא בעת רצון על הציון הק' של כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע,

וכבר כתבתי לאחד מאנ"ש, אשר מצער שזה כמה שנים שמעורר ומבקש הנני לעשות סדר ותכנית מראש מנוגע לכל מפעל ומבצע, וכל שנה ושנה הבלתי סדר, וכמובן נרגש זה בהתוצאות. וחבל ביותר, שגם בשנת דופרצת, לע"ע עכ"פ, אין הזזה בזה. ויהי רצון שיהי' כן עכ"פ מכאן ולהבא.

ובפרט שבאים אנו מחדש ניסן ונמצאים בחדש זיו בו נולדו זיוותני עולם וידוע דברי האריז"ל, שכשהימים נזכרים (ה"ה גם) ונעשים, הנה יתוסף בכל ענינים הפרטים והכללים, בתכ"י, חירות וגאולה להרבות זיו בעולם, זיו והארות מעשה אבותינו, וכמובא בתניא, כל אבריהם ועשיותיהם רק לרצון העליון לבדו כל ימיהם.

בברכה לבשו"ט בכל האמור – חי"ק

לפנינו ג' אג"ק
מכ"ק אד"ש מה"מ
מתאריכים הסמוכים לחודש זה
(שככל הידוע לא פורסמו עד עתה)

– העתקה –

ב"ה. ב' דחיה"מ פסח תשט"ז

שלום וברכה

. . מ"ש אודות האברך [.] והטעמים לנסיעתו לכאן ולפלא קצת הדבר – כיון שרואים שבמקום שהם נמצאים נמצאת ישיבה ויש לה אפשרויות גדולה ביותר והוא בגדר מצוה שא"א לעשותה ע"י אחרים, והראי' שאין אחרים עושין אותה ואפילו מבין אנ"ש אין הפעולות במילואן המוכרח לא בכמות ולא באיכות (אף שבטח צוק העיתים סיבה לזה, אבל גם סיבות אחרות בדבר) ובמילא מובן מכל זה שעל כל פנים אלו שזכו לזה והצליחו לקחת חלק בעבודה קדושה זו על כל השאר לעודדם ולחזקם ולסייע להם בכל האפשרויות, ותמורת זה הנה מבאר הוא במכתבו איך שטוב וישר שיעזוב הנ"ל חלקו היפה שהצליחה אותו ההשגחה העליונה לסייע בחיזוק והתפתחות הישיבה ולחפש "גדולות ונפלאות" מעבר לים כו' וכו' ומ"ש ששמה יהי' התכלית כיון שיכול הנ"ל לעשות לעצמו בתוספת ידיעה בחסידות וכו' הרי אם כן הי' אמת הדבר, שאי אפשר לעשות לעצמו אלא ע"י נסיעה מעבר לים – עדיין מסופקני (והוא ספק קרוב לודאי) מאי כדאי ביותר אפילו בשבילו, אם למלאות שליחות ההשגחה העליונה בעבודה בישיבת אהלי יוסף יצחק או להעשות בקי וידען בנגלה ובחסידות יותר מאשר הוא עתה ובפרט שכיון שכותב רבנו הזקן בתו"א בתחלתו שע"י צדקה (שגם צדקה רוחנית בכלל) נעשים מוהו ולבו זכים אלף פעמים ככה, הרי השעה אחת שלומד ב . . אם בנגלה או בחסידות, ביחד עם התעסקות בהנ"ל יצליח בה בלימוד אלף שעות במקום אחר, כיון ששם לא תהי' התעסקות זו, ובפרטי פרטיות – שעדיין לא קבלתי ידיעות שהאברכים והת"ש . . מנצלים את כל הזמנים הפנויים לתורה ועבודה שבלב זו תפלה וכיון שיש מקום להוסיף במקומם עתה למה לו להתמיד בהפעולות

שעל אחד – זו סכנה ברורה, רחמנא-ליצלן, לכל היהודים הדדים באה"ק "ארץ אשר גו' עיני ה"א בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", כלומר, שעל-ידי-זה מעמידים בסכנת פקו"ל כמה פעמים ישישים ריבוא יהודים הנמצאים שם.

ולא שייך בזה שום נפקא-מינה מהו היחס בנוגע ל"ג' שבועות" וכו' – זה סוג דין אחר לגמרי, דין הקשור בפקו"ל ממש.

וכאמור, זו ההחלטה והפסק-דין הברור הן של אנשי הצבא והן של ה"מדינאים" – שזהו פקו"ל ממש, והגיע גם לידיעת אומות-העולם ואי אפשר לוותר בזה. וכמדובר לעיל, לא צריכים להגיע להצבעה וכו' – על-פי החוק (החילוני, כפי שהם קוראים לזה) שם, אלא זה תלוי בשני אנשים שיחליטו וכך יעשו בפועל.

וכאמור לעיל, שמוכרחים ליישב את כל הגבולות וא"א לדחות את זה למחרתיים, ואפילו לא למחר – אלא יפה שעה אחת קודם, מכיון שכל זמן שישנה פרצה לא יכולים לדעת מה יכול לקרות, רחמנא-ליצלן, ברגע שלאח"ז.

ג. בענין זה נוסף עוד דבר:

מובא בספרי מוסר, שמסירות נפש ותוקף הרצון יכולים לפעול כאשר האדם עומד על הגג – שאז יקפוץ מהגג ללא עריכת חשבונות של שכל ומדידה והגבלה (אם מדובר בדבר שבשבילו הוא רוצה למסור את נפשו); אך כאשר הוא עומד למטה, ומחליט שמצד מס"ל הוא יקפוץ לגג – לא יעזור לו שום מס"ל, מכיון שזה לא ביכולתו.

ובנוגע לעניננו: בינתיים יש לחץ גדול מאוה"ע, אבל זה לחץ שיכולים לעמוד בו. ומה שהלחץ לא מתגבר – הרי זה מפני שאומות-העולם יודעים שבמעמד ומצב שבו נמצאים היהודים, ביכולתם ליישב את כל הגבולות "בשעתא חדא וברגעא חדא" – מ"אל"ף ועד תי"ו", בתכלית השלימות; ואפילו אם יפסיקו לספק ליהודים את כל הענינים – הם יוכלו להחזיק מעמד משך זמן של ימים ושבועות ואולי אף יותר, ובינתיים יבצעו את הדבר בשלימות. ולכן הלחץ אינו גדול כ"כ.

אבל כשתגיע לאוה"ע ידיעה משונה, רחמנא-ליצלן (שיכולה להביא רק להיפך השלום, היפך המנוחה, היפך הבטחון והיפך כל הענינים הרצויים), שהולכים לעשות אסיפות, וועדות עם בחירות וכו', זאת אומרת, שמחליטים שזה מוכרח לקחת כמה ימים או שבועות עד שיעשו זאת בפועל, הרי מכיון שאז יהיו מוכרחים להגיע לאומות-העולם שיספקו את כל הענינים – הם ילחצו עוד יותר ויהיו מוכרחים לצייט, וזה לא יהי' בבחירתם אם לצייט או לא, כי לא תהי' ברירה אחרת – אלא להדמות לאחד שרוצה לקפוץ מלמטה אל גג בנין גבוה!

וכשיודעים חשבון זה (שזה הרי חשבון ברור שכולם יודעים) – הרי זה "תחילתו" בפשיעה וסופו באונס":

מכיון שעכשיו המעמד ומצב עדיין "תחילתו" [אמנם לא קל כפי שהי' כמה ימים ושבועות לפנ"ז, כמדובר לעיל, אבל בערך לימים הבאים המצב הוא "תחילתו"], לכן,

כשהולכים ומודיעים שבינתיים לא יישבו את כל הגבולות ולא יעשו את כל הענינים המוכרחים בשביל בטחון (לסתום את כל הפרצות) – הרי לוקחים על עצמם את כל האחריות על מה שיהי' ב"סופו", שאפילו אם יהי' מצב של "אונס", רחמנא-ליצלן, ויוכרחו לוותר – כל אלה שלא נותנים ליישב את כל הפרצות לוקחים על עצמם אחריות על כל התוצאות (רחמנא-ליצלן היל"ת) שיכולות לצאת מכך, אשר לא רצוי (וגם אין צורך) לאומרם בדיבור.

ד. די בכך שרואים שעשו את אותה טעות שלוש פעמים ברציפות:

כבשו את השטחים באופן שלמעלה מדרך הטבע, ומיד פקדו לעצור, ואח"כ פקדו לחזור – ורצו לשכנע את עצמם ואת אחרים שזה יביא שלום; אבל כבר בתוך ה"מעת לעת" הראשון ראו שהצד שכנגד לא מקיים את התנאים; ואח"כ במשך זמן לא ארוך, זה הביא לענין של היפך השלום – עד למלחמה, רחמנא-ליצלן!

ודבר זה לא הי' רק פעם אחת – שאז יכלו לומר שהיתה לכך איזו סיבה שונה ומשונה – אלא **שלוש פעמים רצופות**, ובכל פעם לא התחזקו הסיכויים לשלום ע"י הנסיגה – אלא להיפך!

יתירה מכך: הצד שכנגד אומר בפירוש שלא נוגע לו מה יאמרו ב"עיר הבירה" של ארה"ב, ולא נוגע לו מה יאמרו ב"עיר הבירה" של מצרים – הוא יעשה לפי מה שכתוב בתכנית שלו, היל"ת (לא כדאי לחזור על זה).

ה. כל האמור – הוא שקלא-וטריא בשכל, אבל אנו אין לנו אלא הפסק-דין הברור של התורה, שכשמדובר על ענין של פקו"נ צריכים לעמוד בתוקף הכי גדול, ואסור לוותר כלום. ובפרט עכשיו, שיש אישור מאנשי הצבא ומכל ה"מדינאים", יחד עם העומד בראשם – שברור (כפי שהודיעו ופרסמו לכל אומות-העולם) שאם יוותרו אפילו על כמה שטחים מתוך השטחים שכבשו – מעמידים בסכנה, רחמנא-ליצלן, את כל היהודים שנמצאים שם.

ומדובר כאן על שטחים מוגבלים, ועל-אחת-כמה-וכמה אם לא יישבו את כל הפרצות שישנם בגבולות, שכאמור, זה מצב של "פרוץ מרובה על העומד", ואפילו פרצה 'כחודה של מחט' מאפשרת להסתנן ע"י הפרצה, היל"ת (וכבר ראו בעבר מה נגרם מכך רחמנא-ליצלן).

וכאמור, כעת זה עדיין מעמד ומצב של "תחלתו" (לפי ערך) מכיון שהיום בלילה, מחר בבוקר או במשך היום יכולים לסתום את כל הפרצות שבגבולות "בשעתא חדא וברגעא חדא" ולהתיישב שם באופן של התיישבות ע"י בני אברהם יצחק ויעקב.

וכשאומות-העולם יראו שדבר זה כבר נעשה, ושהיהודים מתכוונים לכך באמת – שהשטח שייך להם ואין שום ברירה כי על-פי דרך הטבע מוכרחים ליישב את הגבולות מכיון שזה נוגע לפקו"נ של כמה פעמים שישים ריבוא (כיוצאי מצרים) מבני ישראל – יבואו אוה"ע לידי החלטה שבין כה לא יצליחו בלחציהם מכיון שכבר נעשה מעשה, ואזי – לא רק שיפסיקו ללחוץ, אלא אדרבה – מכיון שהם רוצים להרויח קולות כשיגיעו לבחירות וכיוצא-בזה – הם רק יסייעו ליהודים (חלק מהם בגלוי, ועכ"פ באופן לא גלוי יסייעו כולם).

ובנוגע לפועל ההבדל (בין הסיוע לפני מעשה ואחר מעשה) הוא קטן – כי ממילא מקבלים מהם נשק וסיוע בממון בכל הענינים.

ו. ויה"ר, שע"י כל הענינים שיעשו בדרך הטבע באופן ש"תהי' כוונתו לקדש את ה' בלבד" (כדברי הרמב"ם) מכיון שיודעים ש"ה' אלקיך מתהלך בקרב מחניך", שזה מביא במילא את הענין של "והי' מחניך קדוש", שאז יהי' "להצילך" ועוד יותר: "ולתת אויבך לפניך".

ועוד בימים האחרונים של הגלות יהי' "ושכבתם ואין מחריד" עד ו"ואולך אתכם קוממיות" – "בקומה זקופה", ובקרב ממש יזכו ל"זנתית גשמיכם בעתם" – "בלילי רביעית ובלילי שבתות שהכל מצויין בבתיהם", ול"זנתה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פרי" – שאפילו "אילני סרק עתידין לעשות פירות", מכיון שכך הוא גם אצל היהודים – שבין היהודים ישנם כו"כ סוגים: ישנם כאלו שיש בהם טעם ויש בהם ריח והם "עושים פירות" כפי שהגמרא אומרת "מאי פירי – מצוות", כמבואר גם במדרש עה"כ "אלה תולדות נח" – "פירותיהן (תולדותיהן) של צדיקים – מעשים טובים", שאפילו היהודים שמצד החושך כפול ומכופל של הגלות עומדים בדרגה של "אילני סרק" – הם אמנם "אילן" מכיון שכל יהודי הוא "נצר מטעי" של הקב"ה – צריכים להיות "מעשה ידי להתפאר" על-ידי-זה שיעשו "פירות".

ומכיון שאצל היהודים יהי' את הענין ש"אילני סרק יעשו פירות", שעוד בזמן הגלות יהי' את הענין שאילני סרק יתנו פירות בכל העולם כולו, על-אחת-כמה-וכמה האילני סרק שבא"י (כהגדרת שבסיום מס' כתובות) – זה יביא את הברכה של "זנתה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פרי" כפשוטו, כפי שרש"י מביא [שמזה מובן שזה הפשוטו של מקרא] מתו"כ ש"אילני סרק עתידין לעשות פירות" כפשוטו, בביאת משיח צדקנו, דוד מלכא משיחא, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו ובעגלא דידן.

(תרגום חפשי משיחת מוצאי ש"פ צו ה'תשל"ח - בלתי מוגה)

המשך מעמוד 30:

חז"ל הקדושים אומרים שביום הולדתו של אדם "מזלו גובר", ביום ההולדת יש לכל איש ואשה אפשרות והזדמנות לזכות ולהשיג מה שאין ביכולתם להשיג בשאר ימות השנה.

בלידתו של האדם מתחדשת מציאותו, ולכן יום ההולדת הוא יום הכי חשוב ויום מאושר, וחבל מאוד להזניח הזדמנות כזו. יום ההולדת צריך להיות מנוצל באופן המתאים.

יום הולדת של יהודי הוא מאורע מאוד חשוב. יום הולדת מזכיר את הרגע שבו הופיע היהודי לעולם, זה היום שבו ירדה ובאה הנשמה מהמקום הכי עליון עם משימה מיוחדת למלאות את שליחותו של השי"ת לעשות בעוה"ז דירה, כביכול, עבור הקב"ה ועי"ז להגיע לתכלית הבריאה ע"י מילוי הרצון והשאיפה כביכול של השי"ת להיות לו ית' דירה בעוה"ז.

מטעם זה הי' נהוג בחוגים שונים של בני ישראל לציין את יום ההולדת.

ביום זה נוהגים לתת שבח והודי' לבורא אשר זיכה את היהודי בשליחות זו – לעשות דירה לה' ית' בעולם הזה.